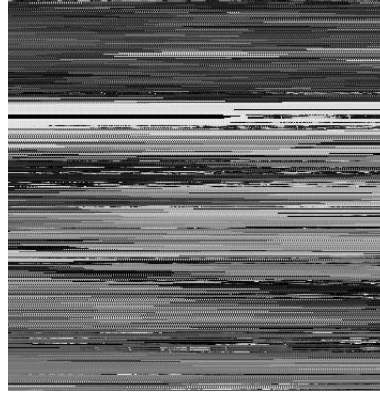

Che'den Chavez'e

Latin Amerika'da devrim ateşleri

Latin Amerika'da kapitalist sistemden bütünlüklü bir kopuştan değil, ancak, o da bazı ülkelerde, egemen sınıflar ve emperyalizmden kısmi bir kopuştan söz edilebilir. **sayfa: 10-11**

3 Aralık Küresel Eylemi

Katil ABD gezegeni kirletme

3 Aralık günü dünyanın birçok kentinin yanı sıra Türkiye'de de İstanbul ve İzmir'de miting ve Bursa, ve Eskişehir'de basın açıklamaları ile sonuçlandı.

sayfa: 15

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

SAYI: 246

8 Aralık 2005

1.000.000 TL - 1 YTL

Irak'ta işgale son, Bush: Artık yeter, İncirlik kapansın- ABD evine dön, özelleştirmelere hayır, yoksulluğa, işsizliğe son, grevli, toplu sözleşmeli sendika, parasız sağlık, parasız eğitim, küresel ısınmayı durdurun, bütün halklar kardeştir, kamu personel yasasına hayır, adalet yoksa barış da yok,

Halk için

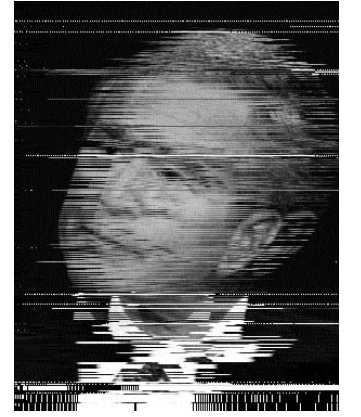
bütçe!

çeteler dağıtıl-sın!

AKP hükümeti işçileri gözüne kestirmiş vaziyette sürekli saldırıyor. Özelleştirmelerden kamu personel yasa tasarisına ve sağlık alanında kazanılmış haklara kadar bir dizi alanda sürekli hak kayıplarına uğruyoruz. Yoksulluğa karşı çıkan, insanca yaşamak için yürüyüş yapan öğretmenlere de copla, biber gazıyla saldırıyor. Emek örgütleri 17 Aralık'ta "Halk için bütçe" sloganıyla Ankara'ya yürüyor.

AKP'nin kime hizmet ettiğini, emekçilere değil sermayeye yaranmaya çalıştığını 2005-2006 yılı bütçesi bir kez daha kanıtlayacak.

17 Aralık eylemi emekten yana tüm talepleri dile getireceğimiz, çetelere karşı ssesimizi daha gür çıkartabileceğimiz, AKP ile Bush arasındaki ilişkileri bir kez daha teşhir edebileceğimiz önemli gün olacak.

Yalancının mumu nereye kadar yanacak?

CIA için tüm dünya cezaevi!

Bush'un desteği giderek azalıyor!

sayfa: 8-9

Roni Margulies Morallileşmeli mi olmalı, moralsiz mi?

sayfa: 9

Nurdan Düvenci Kadına yönelik şiddet

sayfa: 12

Şenol Karakaş Sosyalizm işçi sınıfının kendi eseridir

Aşağıdan sosyalizm

sayfa: 13

Şemdinli'den sonra mücadele

Susurluk'tan beri biliyoruz ki, bu tür kirli işler bizzat devlet eliyle gerçekleşmektedir. Asıl büyük sorumlular hiçbir zaman yargı önüne çıkmaz, çıksalarda hiçbir şekilde ceza almazlar.

Barış ÇALIŞKAN

Kasım ayında Şemdinli'de yaşanan devlet terörü hala önemini koruyor.

Bilindiği gibi, başta Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt olmak üzere, bir dizi devlet görevlisi saldırıganları savundu. Saldırıganlar da elbet kendilerini savundu. Örneğin bombayı attığı kesinleşen jandarma astsubay "O gün tesadüfen oraya loto kuponu yatırmaya gitmiştim" ifadesini verdi. Demek loto kuponunu yatırmak gibi tehlikeli bir eylemi gerçekleştirdikten sonra koşarak loto bayiiinden kaçmak ve içinde rütbeli iki asker bekleyen bir jandarma istihbarat otomobiline atlamak gerekiyormuş. Bunu da öğrenmiş olduk.

Cezalandırılanlar

Tüm bölgede (ve daha küçük çaplı da olsa pek çok kentte) halkın sokaklara dökülmesinin ardından, hükümet bazı adımlar attı. Hakkari valisinin görev yeri değişti, iki astsubay hakkında da dava açıldı. Şimdi yargılanıyorlar.

Hükümetin olaylara yaklaşımını iki şekilde değerlendirmek mümkün. Birincisi, artık Türkiye'nin egemen büyük sermaye grupları sırtında kambur gibi gördüğü bazı unsurlardan kurtulmak istiyor ve bunun için bazı 'temizlik' hareketlerine girişiyor. Avrupa Birliği'yle entegrasyonun güçlendirilmesi sürecinde böyle davranmak zorunda kalıyorlar diye de düşünülebilir. Atılan adımlar küçük de olsa derin devlet kavramından kurtulmanın başlangıcı yönünde bir çaba olarak da görülebilir. Sonuçta hiçbir şey yapılmamasına alışkın olduğumuz bu ülkede iyi bir gelişmedir denilebilir.

Başka bir açıdan, atılan adımlar göstermeliktir de diyebiliriz. Örneğin vali görevden alınmadı, yalnızca yeri değiştirildi. Ayrıca yargılanmıyor. Ordu mensuplarına el uzatıldı ama yalnızca düşük rütbeli iki astsubaya 'dokunuluyor'. Oysa başta Büyükanıt olmak üzere, pek çok askere ve JİT denilen kontrogerilla teşkilatına hiçbir şey yapılmıyor. İçişleri Bakanı Aksu hiçbir şeyin hesabını vermeye zorlanmıyor. Yakalananların karışmış olduğu başka onlarca olay olduğu anlaşılıyor bu olayların üzeri örtülmeye çalışılıyor.

'Vatan hainliği'

Üstelik iki astsubay vatan hainliğini düzenleyen maddeye göre yargılanacaklar. Yani Abdullah Öcalan ile aynı maddeden. Bu haber bazı televizyonlardan sanki büyük bir ilerlememiş gibi verildi (Bazı kanallar ise buna şiddetle muhalefet

etti). Bu sayede hükümet bir taşla iki kuş vurmuş oluyor: "Bakın sorumluların üzerine gidiyor ve en ağır cezalarla yargılıyor" diyerek hükümete duyulan güveni tazeliyor ve eski hükümetlerden farkını ortaya koyuyor. Öte yandan, olaylara karışanların devlet içinde yuvalanmış bir grup vatan haini

olduğunu göstererek aslında bu işleri devletin yürütmediğini anlatmış oluyor. Oysa en azından Susurluk'tan beri biliyoruz ki, bu tür kirli işler bizzat devlet eliyle gerçekleşmektedir. Asıl büyük sorumlular hiçbir zaman yargı önüne çıkmaz, çıksalarda hiçbir şekilde ceza almazlar.

Üstelik, 9 Kasım saldırısına kadar geçen iki ay içinde 14 ayrı bombalı saldırı yapıldığı tüm basın da yer almasına rağmen, bunlarla ilgili hiçbir şey yapılmaması da, yalnızca açığa çıkan ve büyük tepki gören bazı olaylarda, mecburen adım atıldığı izlenimini güçlendiriyor. Hükümet gerçekten inandırıcı olmak istiyorsa pek çok başka sorumluyu da yargı önüne çıkarmalı ve cezalandırmalıdır.

Kısacası, AKP hükümetinin Şemdinli olayında attığı adımlar küçük ama olumlu adımlardır, doğru. Ama öte yandan bunlar hükümetin biraz da zorunda kalarak yaptığı (bu açıdan lokal) 'münferit' durumlarıdır. Susurluk kazasını hatırlarsak, o zaman devletin derinliğinin nerelere kadar uzandığı, yüksek bürokratlar, milletvekilleri, bakanlar, ordu ve polisin üst düzey yetkilileri olmaksızın, bunların yardımına başvurmadan, devlet içinde yuvalanılmayacağı gerçeği pırıl pırıl ortaya çıkmıştı.

Bugün hiçbir Susurlukçu 'içerde' değil. Susurluk'taki bağlantıları en çok açığa çıkarılardan ve ifadelerinde "Devlet için bin gizli operasyon yaptık, gerekirse gene yaparız" diyen Mehmet Ağar bugün DYP Genel Başkanı ve Elazığ milletvekili olarak mecliste kurulmuş oturuyor.

Üstelik partisi devletten dokuz trilyon yardım alıyor.

Susurluk kazasını ve sonrasında ortaya saçılan kirli ilişkileri bir an olsun akıldan çıkarmadan, hazır devletin bir kez daha köşeye sıkıştırılma fırsatı ortaya çıkmışken, derin devletin geriletildiği ve demokrasi taleplerinin yayılması ve kazanılması için mücadele etmek önem kazanıyor.

Susurluk'ta kim ne yaptı?

1993'te dönemin Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar bir general ile birlikte Siverek'te Sedat Bucak ile buluştu, Bucak aşiretini "devletin yanında yer almaya" ikna etti ve aşirete bin 500 silah dağıttı. Dönemin başbakanı Tansu Çiller "bundan sonra durmayacağız, biz de vur kaçta vur kaçla cevap vereceğiz" dedi.

Dönemin Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş Çiller'le ilişkilerini "tak diyor, şak yapıyorum" diye açıkladı.

Artık strateji değişikliğine gittiklerini söyleyen Güreş'in bu sözleri Adapazarı, Sapanca civarında bulunan cesetlerle, gazete binalarında pat-

layan bombalarla doğrulandı.

Dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir Çatlı için "Çatlı 1977 midir, 78 midir. 79 yılında işlenmiş bir suçtan aranıyor. O kadar taze aranan suçlular vardı ki... Emniyet Müdürü'nün zaten kimin arandığını bilmesi mümkün değil" diyordu

Eski ülkücü faşist Oral Çelik "Mesela Fransa'da 18 eylem yaptık veya yaptırıldı. Hollanda'da, Kanada'da, Amerika'da, Beyrut'ta, Yugoslavya'da, Yunanistan'da eylem yaptık, yaptırıldı. Aklınıza gelen envai türlü herşeyi yaptık bütün ülkelerde... Ha, bize orada söz verilirken şunu da dediler:

"Türkiye'ye geldiğiniz zaman size hiçbir kanuni işlem yapılmayacak" diyor.

Em.Gen.Müd. İstihbarat Daire Başkan Yardımcısı Haneifi Avcı "Emniyet içerisinde, Ağar'a bağlı Özel Harekat Dairesi'nde İbrahim Şahin başkanlığında bir grup polis, Korkut Eken'e bağlı bir grup sivil insan, yatmış çıkmış bir grup ülkücü insan birleştirilerek bu dediğim yöntemlerle çalışan bir grup oluşturuldu... İstanbul'da bütün zengin işadamlarına müdahale ediyor, bütün yabancı azınlık olan işadamlarını haraca tutuyorlar. Basına intikal etmeyen 13 kat daha olay var" diyordu.

Ne olacak?

TÜSİAD'ın temsil ettiği büyük sermaye ve onun sesi olmaya gayret eden AKP 'derin devlet' yükünden kurtulmak istiyor. Çünkü yıllardır kendisine kapalı olan yatırım alanlarının açılmasını istiyor, yakalanan ekonomik istikrarın sürdürülmesi için bunun şart olduğunu görüyor.

Burada Roni Margulies'in tespiti yerinde: "Ancak bu kurtulma süreci düz bir süreç olmayacak. Birincisi, her egemen sınıf gibi

buradakinin de açık ve gizli silahlı güçlere, açık ve karanlık devlet örgütlenmelerine ihtiyacı var elbet. Bu nedenle, derin devleti dağıtırken, devlet güçlerini tümüyle demoralize etmemeye, zayıflatmamaya, devlet mekanizmasını deşifre etmemeye çalışacaktır." (Sosyalist İşçi, Sayı: 245, sf.9)

Öyleyse akla yatkın en iyi çözüm, açılan çatlaktan içeriye daha fazla ışık sızmasını sağlamak için, AKP'nin yapmamaya çalışacaklarını yaptırmaya çalışmak, somut demokrasi taleplerini genişletmek ve bunlar etrafında bir mücadele birliği örgütlemektir.

KİM NE DEDİ?

“

"Düzeni yeniden kurmak en önemli önceliktir." .
(Paris ve diğer kentlerdeki ayaklanmalardan sonra yayınlanan FKP bildirisinden)

"İşin şakası yok, buzullar eriyor."
(İngiltere velihaht prensi Charles)

"Türkiye'de ifade özgürlüğü yok demek haksızlık."
(Abdullah Gül, Dış İşleri Bakanı)

"Türkiye'de ifade özgürlüğünün de hallolacağını umuyoruz."
(Tony Blair, İngiltere Başbakanı)

"Yayınladığı kitapla Türklüğe ve orduya hakaret ettiği için 6 yıl hapsine..."
(Yayıncı Ragıp Zarakolu hakkındaki savcılık iddianamesi)

"Işık yok. Elektrik yok. Ellerinizi yıkamak için su yok"
(Afganistan'da Larkhabi kentinde bir sağlık ocağında çalışan bir doktor)

"Irak'ta yenilip ordumuz mahvedebiliriz ya da saadece kaybedebiliriz."
(Irak'tan yeni dönen ABD deniz kuvvetlerinden bir albay)

"Bir kaç oportünist savaşa bir yalan için gönderildiklerini söylüyor."
(Dick Cheney, ABD Başkan Yardımcısı)

"Sen de, ben de bu savaşın asıl amacının ne olduğunu biliyoruz. Petrol."
(Tony Blair'in eniştesi Tony Booth)

Eğer Blair dikkatli olmazsa Hitler'in son günlerinde yaptığı gibi aslında olmayan orduları sağa sola yollamaya başlayabilir.
(Peter Kilfoyle, İngiliz Milletvekili)

"Bu zatın Türkiye meselelerinde söz sahibi olmasını kabullenemiyorum"
(Süleyman Demirel, Abdullah Öcalan üzerine konuşmasından)

”

BAŞYAZI

Milliyetçiliğe karşı tutum

Öcalan'ın Hürriyet gazetesinde de yayınlanan görüşlerinden sonra yeni bir hava esmeye başladı. Aslında bir süredir devam eden bir gelişme belki de yeni bir aşamaya ulaşıyor.

Türkiye büyük burjuvazisi uzun bir süredir Kürt sorununda savaş yerine siyasal çözümden yana. Çünkü savaş çok pahalı ve burjuvazinin kendisine verilmesini istediği muazzam kaynakları yutup götürüyor. Bu nedenle barışçı, siyasal çözüm istiyorlar.

Ne var ki gerek siyasal alandaki kimi güçler, gerekse de devlet içindeki kimi güçler savaştan, şiddetten yanalar. Onlar için savaş hem gelir kapısı hem de ideolojilerinin beslenme alanı.

Şimdi anlaşılacak güvercinler daha güçleniyorlar. Başbakan'ın ardından büyük basının önde gelen isimleri, en başta da Ertuğrul Özkök açık tutum almaya başladı, yeni kurulan DTP'nin eş başkanlarından Ahmet Türk büyük kanallara davet edilmeye başlandı.

Ahmet Türk en başta "bana Kürdüm deme özgürlüğü" diyor. Öcalan'da aynı çağırıyor: "Alt kimliklerin önündeki engel kalksın" Yani Anayasa'nın 66. maddesi değişsin.

MİT'in önde gelen isimleri, Ertuğrul Özkök'ün sözcülüğünü yaptığı büyük burjuvazinin önde gelen isimleri bu taleplere olumlu bakıyorlar. En azından onlar diyalogdan yanalar. Diyalog ise siyasal çözümdür.

Ahmet Türk, "PKK ile organik bir bağımız yok ancak PKK ile aynı tabanı paylaşıyoruz. PKK Türkiye'nin bir gerçeğidir" diyor ve bunları söyledikten sonra kendilerinin diyalog için muhatap alınmasının gerekliliğini vurguluyor.

Şimdi sıra siyasi irade de. Başbakan bir süre önce alt kimlik sorununu dile getirmişti. Daha önce de siyasal çözümden yana olduğunu belirtmişti. Şimdi yeni bir adım daha atmalı ve siyasal çözüm için diyalogu başlatmalıdır.

Alt kimliğin tanınması için gerekli adımlar atılmalıdır.

Bütün bu gelişmelere karşı açık tavır alanlar da elbette var. MHP, DYP, CHP, İşçi Partisi vs. Boş durmayacaklardır ve durmuyorlardaki zaten.

Devrimci marksistlere düşen bugünkü en önemli görev ırkçılığa ve milliyetçiliğin her türüne karşı mücadeleyi yükseltmektir.

Kürt hareketi için İşçi Partisi ne denli bir tehdit ise her türlü Türk yurtseveri de aynı ölçüde tehdittir. Milliyetçiliğin kırılması Kürt hareketinin önünü açacaktır.

sosyalist işçi

Kürt hareketi, işçi hareketi, antikapitalist hareket

Bütün mücadeleler birbirine bağlı

Geçtiğimiz on beş günde iki eylem yaşadık. Birisi Eğitim-Sen'in Ankara yürüyüşü. Diğeri ise küresel ısınmaya karşı küresel eylem gününün Türkiye ayağında gerçekleşen eylemler. Önümüzdeki hafta ise 17 Aralık cumartesi günü, yine Ankara'da dört emek örgütünün eylemi var. KESK-DİSK-TTB ve TMMOB "Halk için bütçe" sloganıyla Ankara'da bir gösteri gerçekleştirecek.

Fakat geçtiğimiz haftalarda başka bir mücadeleye daha tanık olduk. Şemdinli'de suçüstü yakalanan kontrgerillaya karşı Kürt halkı binler halinde yürüdü. Özellikle eylemler sırasında açılan ateş sonucunda ölenlerin cenaze töreni sırasında gerçekleşen gösterilere onbinlerce insan katıldı.

Eğitim-Sen, eylemleriyle AKP hükümetini suçüstü yakaladı. Küresel ısınmaya karşı Türkiye'de sekiz şehirde eylem yapanlar, ABD ve Bush'u bir kez daha suçüstü yakaladı.

Kürt halkı ise kontrgerillayı suçüstü yakaladı.

Önümüzdeki günlerde AKP hükümetinin istikrar balonunun kim için nasıl bir istikrar anlamını taşıdığını emek örgütlerinin "Halk için bütçe" eylemi kanıtlayacak.

ABD emperyalizmine, neo liberal saldırganlıkta eşi benzeri görülmemiş bir pervasızlık sergileyen AKP hükümetine, binlerce insanın ölümünden sorumlu olan çete ilişkilerine karşı, bir ay içinde gerçekleşen eylemler, bütün mücadelelerin birbirine ne kadar sıkı bağlarla bağlı olduğunu bir kez daha gösterdi. Eğitim-Sen eyleminde "Şemdinli

halkı yalnız değildir" sloganını haykırdık.

Küresel ısınmaya karşı eylemde "Bush petrol satıyor, dünya batıyor", "İncirlik kapansın, ABD evine dön" sloganlarını attık. Eğitim-Sen eyleminin özellikle İstanbul ayağının kitlesel geçmesinin bir nedeni de Kürt emekçilerin eylemlere kitlesel bir biçimde katılmalarıydı.

Önümüzdeki dönemde, akılda tutulması gereken bir kampanya da, Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu'nun başlattığı, Irak işgalinin üçüncü yıldönümünde sonlanacak "İncirlik üssü kapatılsın" kampanyası.

Bu açıdan bakıldığında, karamsar olmaya, yılgınlığa kapılmaya hiç gerek yok.

Bir yandan ABD'nin Irak'ta yenilmesi için mücadele edeceğiz, bir yandan AKP hükümetiyle Bush arasındaki sıkı ilişkileri teşhir edeceğiz, diğer

yandan AKP'nin neo liberal saldırılarına karşı emek örgütlerinin daha birleşik, daha kampanyacı bir biçimde mücadele etmesine yardımcı olacağız. Aynı zamanda, ırkçılığa karşı mücadele edeceğiz ve Kürt halkının her daim yanında olacağız.

Yüksekova'daki kitlesel cenaze gösterisi, Türkiye'de işçi sınıfının en önemli dostunun hangi toplumsal güç olduğunu bir kez daha gösterdi.

İşçi sınıfının eylemleriyle, Kürt hareketinin taleplerini, anti kapitalist hareketin kampanyacılığıyla, savaş karşıtı hareketin kapsayıcılığını birleştireceğiz.

Tek tek hareketleri birleştirebildiğimiz oranda, Şemdinli'de yakalanan çetenin arkasındaki gerçek devlet güçlerinin peşini bırakmadığımız ölçüde, özelleştirmelere, işsizliğe karşı mücadeleyle savaşa ve Tayyip Erdoğan'ın ABD'nin savaş politikalarını destekleyen tutumlarına karşı eylemleri birleştirdiğimiz oranda, tüm bu eylemler içinde kadınlar ve gençlerin hareketin en öne çıkan gücü olmasını sağladığımızda kazanma umuduna sahip yeni bir solun şekillenmesine de yardımcı olacağız.

Bugün Kürt sorununun çözümü için de, ABD'nin Irak'ta yenilmesi için de, AKP'nin neo liberal saldırılarını püskürtmek için de geçtiğimiz yıllarda olmadığı kadar büyük olanaklara sahibiz. Yeter ki tüm mücadelelerin içinde olalım, yeter ki tüm eylemleri birleştirelim.

Öyleyse ilk adımı 17 Aralık "halk için bütçe" eylemine katılmak için örgütlenerek atalım.

Bir yandan ABD'nin Irak'ta yenilmesi için mücadele edeceğiz, bir yandan AKP hükümetiyle Bush arasındaki sıkı fıkı ilişkileri teşhir edeceğiz,

"Büyük Eğitimci Yürüyüşü..."

Eğitim-Sen tarafından 24 Kasım resmi **Öğretmenler Günü**'nde başlatılan "**Büyük Eğitimci Yürüyüşü**", hükümet olduğundan bu yana kamu çalışanlarından ve onun örgütlü gücü KESK'ten pek hazzetmeyen ve bunu daima açık açık dile getiren AKP, ve onun yönlendirmesiyle polis tarafından engellenmeye çalışıldı. Öğretmenler tüm Türkiye'de üç gün boyunca sokakta idiler. Cuma günü buldukları yerlerde eylemlerini yaptılar. 26 Kasım Cumartesi ve Pazar günleri Ankara'daydılar. Öğretmenler Ankara'ya ulaşmadan önce Ankara Valisi, Ankara Emniyet Müdürü, İçişleri Bakanı, Başbakan açıklamalar yaparak öğretmenlere müdahale edeceklerinin sinyalini verdi.

Hükümet KESK'ten ne ister ?

Son on yılın nerdeyse on kolay eylem yapılan bir

döneminde, öğretmenlere müdahale edilmesi kimileri için şaşkınlık nedeni olabilir. Ancak bu sürpriz bir durum değil. Bir önceki genel eylem döneminde polisin Kadıköy'de Eğitim-Sen şubesine göz yaşartıcı bomba attığı ve bir çok öğretmeni ve kamu çalışanını sokaklarda sürüyor göz altına aldığı hatırlayalım.

KESK'in örgütlü olduğu alan, aslında yıllardır olduğu gibi şimdide hükümet için bir zayıf nokta. Tasfiye etmek istediği, ücretlerini ve sosyal haklarını elinden almak istediği 1 milyona yakın kamu çalışanı var. Ancak ücretler ciddi oranda azalmış olsa bile, hükümet henüz istediği oranda örgütsüzleştirme ve sosyal hakları kırma işini yerine getirebilmiş değil.

KESK'in en güçlü sendikası Eğitim-Sen ve geçmişte Eğitim-Sen'in bütün KESK i ve hatta bütün Emek Platformu'nu

harekete geçirdiğine defalarca şahid olduk. KESK ve Eğitim-Sen bu potansiyele hala sahip. AKP öğretmenleri, Eğitim-Sen'i, KESK'i bu yüzden pek sevmiyor...

Yaşananların ardından Eğitim-Sen bir basın açıklamasıyla taleplerini dile getirdi. Bizlerde bu talebi destekliyoruz. Eğitim ve bilim emekçilerine yapılan saldırıları kınıyoruz. 24 Kasım'dan bu yana eğitim emekçilerini tehdit eden Milli Eğitim Bakanı derhal istifa etmeli, saldırının sorumlusu olan Ankara Valisi görevden alınmalıdır.

Eğitim-Sen gücünün farkında mı?

Hükümetin Eğitim-Sen'e uyguladığı şiddet ve dikkate almaz tutum kabul edilecek gibi değil. Ancak olayların böyle gelişmesinde bizlerinde bir takım eksiklikleri var. Öncelikle başlatılan kamp-

naya somut talepler içermiyordu. Dolayısıyla bir şey kazanmak için yola çıkılmıyordu. Bu gücümüzü zayıflatan en temel eksiklik oldu.

Eylemin örgütlenişi ise biz neredeyse 15 senedir KESK le beraber Ankara'ya gitmeye alışık, alışık olmanın ötesinde gönüllü olanlar için şaşırtıcıydı.

İlk Defa gün orası saat 145 de arabalar kaldırıldı. Tabi ki eyleme çalışanlar ve Eğitim-Sen'li oymayanlar, ve hatta dersleri öğleden sonra olan Eğitim-Sen'liler katılmadı.

26 Kasım'ın rövanşını almak için somut talepler etrafında yaygın ve kazanmayı amaçlayan, bütün güçlerin de desteğini almayı amaçlayan bir eylem hattı örgütlenmeli. Kazanmak için tabiki asıl yol hala grev. Yani kamu çalışanlarının ve öğretmenlerin iş bırakmaları. Yıllardır en temel eksikliğimiz de bu değil mi zaten..

Mehmet Tarhan için 11 ülkede eylem...

Savaş karşıtı olduğu için askere gitmeyi reddettiği gerekçesiyle Sivas Askeri Cezaevi'nde tutulan vicdani redci ve eşcinsel **Mehmet Tarhan** ile dayanışma eylemleri uluslararası boyuta taşındı. Total redci Tarhan için 9 Aralık uluslararası eylem günü olarak ilan edildi.

Dünyanın farklı ülkelerinde düzenlenecek olan dayanışma eylemlerine 19 savaş karşıtı örgüt katılacak. Gösteriler Türkiye Konsoloslukları veya Türkiye'yi temsil eden çeşitli kurumlar önünde protesto gösterileri düzenlemek üzere toplanıyor...

Eşcinselliğini kanıtlaması istenmişti

2001 yılında yaptığı bir basın açıklaması ile vicdani reddini açıklayan Tarhan, 8 Nisan 2005'te tutuklanarak Sivas Askeri Cezaevi'ne konulmuş ve Sivas Askeri Mahkemesi tarafından "emre itaatsizlikten" dört yıl hapse mahkum edilmişti. Askeri Mahkeme'nin bu kararını Askeri Yargıtay esastan bozmuş ancak Tarhan'ın askerlikten muaf tutulması ve cezasının ortadan kaldırılması için eşcinsel olduğunu kanıtlayarak 'çürük' raporu alması gerektiğine hükmetmişti. Muayene olmayı ve çürük raporu almayı reddeden Tarhan'ın Sivas Askeri Cezaevi'ndeki tutukluluğu halen sürüyor

Uluslararası kampanyanın talepleri

- 8 Nisan'dan itibaren tutuklu vicdani retçi Mehmet Tarhan'ın serbest bırakılması.
- Türkiye Cumhuriyeti'nin temel bir insan hakkı olan vicdani reddi tanınması.
- TSK'nun eşcinselliği bir "hastalık" olarak tanımlamasından, "anal muayene" ve "görsel kanıt" (fotoğraf ve video) uygulamasından vazgeçmesi.

Eylem yapılacak şehirler

Belgrad (Sırbistan / Karadağ), Berlin (Almanya), Frankfurt (Almanya), Glasgow (İskoçya), Helsinki (Finlandiya), Londra (İngiltere), Mainz (Almanya), Milano (İtalya), Münster (Almanya), New York (A.B.D.), Paris (Fransa), Philadelphia (A.B.D.), Tel-Aviv (İsrail), The Haag (Hollanda), Venedik (İtalya), Varşova (Polonya)

Daha fazla bilgi için:

www.savaskarsitlari.org (Türkçe)
www.mehmettarhan.com (Türkçe ve İngilizce)
www.wri-irg.org/co/turkcampaign-en.htm (İngilizce)

Komple teorileri

Komple Teorileri: "Bindirilmiş kıtalar"

Tayip Erdoğan ilginç birisi. "Ermeni Konferansı"na karşı çıkan sol milliyetçi-ülkücü faşist ittifakından daha demokratik görünüyor. Konferansın yapılmasında sakınca görmediğini ifade ediyor. Kürt sorununa, Kürt sorunu diyebiliyor. Avrupa Birliği standartlarında bir düşünce özgürlüğüne yandaş olduğunu söylüyor.

Bu dinamik ve işlek dimağ, bu demokratik kişilik ve sanatçı duyarlılığı sıra işçilere geldiğinde, yerini şüphe, kafa karışıklığı ve hakaret ve sertlik dolu bir yaklaşıma bırakıyor.

Başbakan, işçiler sesini çıkart-

tığında, hakkını aradığında, görüşünü haykırdığında, işin içinde bir bit yeniği arıyor. Dinamik ve açık bir dimağa sahip olduğu için olsa gerek, biti olmasa bile yeniği hemen buluyor.

Öğretmenlerin geçtiğimiz hafta gerçekleşen Ankara yürüyüşüne tepkisi çok sert oldu: "Bunlar bindirilmiş kıtalar." dedi.

İşçi kongrelerine giderek, anlaşmaz bir cüretle, işçileri azarlayan, miting konuşmalarında iş isteyen yoksullara, "devlet kapısından beslenme zamanı geçti" diyerek kızan başbakan, hele de işin içinde KESK varsa, ve bir de Eğitim-Sen varsa, ne yapacağını, nasıl öfkeleneceğini, öğretmenleri nasıl karalayacağını şaşırıyor.

Geçen yılın başında Eğitim-Sen'i "terörist" ilan etmişti.

Bu yılın sonunda düzenlenen öğretmen yürüyüşünü ise, "bindirilmiş kıtalar" olmakla suçladı. Bindirilmiş kıtalar, yani

hazırda bekleyen, "abi bir yürüyüş olsa da yürüse, gitsek polisle çatışsak" diyen, kadrolu, profesyonel eylemcilerden söz ediyor.

Başbakanın tersini düşünmesine imkan yok. O değil mi ki Kürt sorununa Kürt sorunu diyebiliyor. O ve hükümeti değil mi, memleketi Avrupa Birliği'nin nurlu zirvelerinden nemalandırmak için müzakere tarihi alıyor. Demokrasi gelecekse Türkiye'ye, Tayip getiriyor mu, 2001 krizinden sonra, ekonomik emareler gerçek bir istikrarı kanıtlamıyor mu?

Bu durumda eylem yapan öğretmenler ya şursuzdur ya da bindirilmiş kıtalardır. Zaten eylemle ilgili bir keşif daha yaptı. Bu bilimsel yepyeni bilgiyi hemen medyaya paylaştı. "Göz altındakilerin büyük çoğunluğu öğretmen değil."

Peki eyleme katılanların büyük çoğunluğu ne? Göz altına alınanlar öğretmen değil de ne? Terörist mi?

Geçmişlerinde sayısız cinayet işlediği için aranan caniler mi? Yoksa çeşitli derneklere, partilere üye olan ve öğretmenlerin mücadelesini destekleyen insanlar mı? Demokratik haklarını kullanan vatandaşlar mı?

Öğretmenler 700 milyon civarında maaş aldıkları için yürüyor. Ev kirası veremediği, insanca bir yaşam süremediği, ek iş yapmak zorunda kalmadan yaşaması neredeyse imkansız olduğu için yürüyor.

Ankara'da gerçekten de bindirilmiş kıtalar vardı. Aynı renk resmi giysileriyle, ellerinde coplarıyla, bellerinde gaz bombalarıyla polisler vardı. Binlerce polis vardı. Kıtalar halindeydiler ve bindirilmiş vaziyette beklemekteydiler.

Öğretmenlere yakın mesafeden gaz bombası sıkıldılar. Öğretmenler açlık sınırının altında ücret aldıklarını, "Avrupa Birliği normlarında grevli toplu sözleşmeli sendika

hakkı" istediklerini hükümete duyurmak üzere basın açıklaması yapmak için bir çok şehirden gelmişlerdi.

Bindirilmiş kıtaların panzer paleti insanların üzerinden geçti. Gaz bombaları yakın mesafeden atıldığı için iki öğretmen ağır yaralandı.

Tayip Erdoğan, polisin müdahalesini, dengeli bir yaklaşım olarak değerlendirdi.

Ne de olsa o Kürt sorununa Kürt sorunu diyebiliyor.

Ne de olsa sık sık şiir okuyor ve demokrasiyi savunuyor.

Sıra işçilere gelince işin içinde bir komplot arıyor.

Binlerce öğretmeni bindirilmiş kıta sanıyor.

İşçileri azarlıyor.

İşçilerde düşman arıyor.

İşçi düşmanlığı yapıyor. En tutarlı olduğu konu bu.

Mustafa METİN

Türkiye'de ilk iklim değişikliği gösterisi

Eylül ayında başlayan İklim değişimini protesto çalışmalarını sonunda 3 Aralık günü dünyanın birçok kentinin yanı sıra Türkiye'de de İstanbul ve İzmir'de miting ve Bursa, ve Eskişehir'de basın açıklamaları ile sonuçlandı.

İstanbul'da ki miting son derece canlıydı. Bazı partilerin ve sol grupların da desteklediği mitingde çeşitli çevre örgütleri ve TMMOB'de katıldı. Ancak en büyük ve etkili korteji Küresel Isınma Çalışma Grubu oluşturuyordu.

Mitinge katılanlar esas olarak ABD ve Türkiye'yi Kyoto Protokolü'nu imzalamaya çağırırken sık sık ABD'nin dünyayı kirleten başlıca ülke olduğu da vurgulandı.

Kadıköy İskele meydanı-

na kadar yüründükten sonra burada önce Ömer Madra ve Mehmet Ali Alabora'nun konuştuğu bir miting yapıldı, ardından Nejat Yavaşoğulları, Grup Çamjur ve Barış Akarsu'nun konseri gerçekleşti.

İzmir'de miting

İzmir'de de sivil toplum örgütleri miting düzenledi. **Küresel Isınma İzmir Çalışma Grubu** tarafından düzenlenen ve çok sayıda sivil toplum örgütünün desteklediği "**ABD Kyoto'yu İmzala- Temiz Enerji İstiyoruz**" mitingi için Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan kalabalık, daha sonra Gündoğdu Meydanı'na kadar yürüdü.

Yürüyüş yapanlar arasında siyanürle bölgelerinde altın arama faaliyetlerini protesto eden Bergama ve Eşmeli köylülerin kefen giyerek

mitingde katılması dikkati çekti. **Küresel Isınma İzmir Çalışma Grubu Sözcüsü Vezan Karabulut**, mitingde yaptığı konuşmada, "*dünyanın giderek ısındığını, iklimlerin hızla değiştiğini, bu gerçeği herkese duyurmanın ve çözüm bulmanın zamanının geldiğini söyledi.*"

Çeşitli sivil toplum örgütlerinin temsilcilerinin de konuşma yaptığı miting, küresel ısınmanın yaratacağı tehlikenin anlatıldığı bir tiyatro gösterisi ile son buldu.

Londra'da 10 bin kişi

3 Aralık'ta en büyük gösteri Londra'da yapıldı. 10 bin kişinin katıldığı gösteri ABD ve İngiliz hükümetlerinin iklim değişikliği konusunda hiçbir şey yapmamalarını eleştirdi.

Göstericiler arasında Blair'e ve onun Kyoto Anlaşması'nı imzalamayan tutumuna karşı derin bir öfke vardı.

Göstericiler Başbakan'ın evinin önüne geldiklerinde Blair'e bir mektup verdiler. Daha sonra ABD konsolosluğunun önüne geline ve gösteri orada devam etti.

Gösteriden hemen önce İngiltere'nin kıyılarından geçen ve ülkenin ılık bir iklime sahip olmasını sağlayan sıcak su akıntılarının hızla soğumakta olduğu açıklanmıştı ve bu gösteriyi önemli ölçüde etkiledi.

Bilimcilere göre ılık su akıntıları son 12 yılda üçte bir oranında

yavaşlamıştı. Eğer durum böyle devam ederse bu İngiltere'nin ortalama ısısının 1 derece düşmesi anlamına gelecek.

Gösteriyeye katılanlar Blair'in "temiz enerji" diyerek nükleer santraller kurma planına da karşı çıkıyorlardı.

Montreal'de 7 bin kişi

Kanada'nın Montreal kentinde de eksi 50 dereceye varan soğuğa rağmen binlerce kişi katıldı.

2 kilometre süren gösteri son derece renkliydi.

Montreal gösterisine çeşitli çevre örgütlerinin yanı sıra sendikalar da katıldılar.

Gösteriyeye Kanada Dışişleri Bakanı ve Quebec Eyaleti Çevre Bakanı da katıldılar.

Haberi hazırlayanlar Sinan Mutlu ve Onder Algedik.

Ankara'da gösteri

Ankara'da çalışmalar aktivist **Tolga Temuge**'nin Jeoloji Müh. Odası toplantı salonunda "iklim değişikliği" fenomeni üzerine yaptığı sunum ile kampanya startını verdik.

Toplantıya Jeoloji, Ziraat, Makina ve Metalurji Müh. Odalarından, **Ekoloji Kolektifi**'nden ve **Yeşiller**'den temsilciler katıldı. Ayrıca DTCF, Cebeci Kampüsü ve ODTÜ'den bağımsız öğrenciler ve **DSİP**'liler ile birlikte toplam 35 kişi vardı.

Bu ilk toplantının ardından Ankara'da bir çalışma grubu oluşturulması ve düzenli olarak toplantı yapılması kararı alındı. Makine Müh. Odası Ankara Şubesinde yapılan ilk çalışma grubu toplantısında Kyoto Protokolü'nün içeriği üzerine bir tartışma yaşandı. Esas olarak **Ekoloji Kolektifi**'ni temsilen toplantıya katılan arkadaşlar "*Kyoto Protokolünün imzalanması talebinin*" son derece gerici olduğunu, böyle bir talep ile yola çıkılmayacağını söylediler. Bunlara cevap olarak salo- nun çoğunluğunca "*Kyoto'nun yetersizliğinin açtığı olduğu, ancak en geniş kesimleri bir araya getirmek için bu talebin iyi bir başlangıç teşkil edeceği*" söylendi. Sonraki toplantılarda hız kesmeden devam ettirilen bu tartışma ile faaliyetin geniş kesimlere ulaştırılmasına tam anlamıyla set çekildi ve pratik işlerin örgütlenmesi işinin üzeri örtüldü.

"Kyoto'yu imzala" talebini red eden **Ekoloji Kolektifi**'ni Meteoroloji ve Çevre Mühendisleri Odaları da destekledi. Bu tutum iş yapmak isteyen pek çok kişi üzerinde olumsuz etki yarattı.

Her şeye rağmen kampüslerde ve Konur Sokak'ta açılan standlar, kafelerde gösterimi yapılan "**Cemre**" filmi, forumlar ve toplantılar ile küçük de olsa bir duyarlılık yaratıldı. Küçük ama coşkulu.

Bu coşkuyla DTCF, ODTÜ ve Cebeci kampüslerinden gelen öğrenciler ve kampanyanın diğer aktivistleri ile birlikte 100 kişiye ulaşan kalabalığımızla tüm dünya ile aynı gün sokağa çıktık. "*Katil ABD, gezegeni kirletme*", "*İmzala, imzala, Kyoto'yu imzala*", "*Bush petrol satıyor, dünyamızı yakıyor*" "*biz anti kapitalistiz*" sloganları ile sokakta basın açıklamasını yaptık.

Kemal BAŞAK

Eskişehir'de basın açıklaması

Hamamyolu Caddesi'nden Porsuk Bulvarı Adalar Mevkii'ne kadar ellerinde pankart ve dövizlerle yürüyen göstericiler Yediler Parkı'nda toplandılar.

Burada grup adına açıklama yapan **Barbaros Tosunlar**, dünyanın küresel ısınma yüzünden geriye dönülmez bir iklim felaketinin eşiğinde olduğunu belirterek, "*Küresel ısınma sebebiyle bozulan denge, bitki ve hayvan türleri üzerinde yok edici etki yapıyor. Birçok canlı türünün nesli tükenme tehdidi altında. Atmosferdeki sera gazı emisyonlarını azaltma amacıyla bugüne kadar 156 ülkenin imzaladığı Kyoto Protokolü, henüz tek başına küresel ısınmanın yüzde 25'inden sorumlu olan ABD tarafından imzalanmış değil*" dedi.

İklim değişikliğinin önüne geçilebilmesi için, fosil yakıtların kullanımından radikal bir şekilde vaz geçilmesi gerekiyor. Çözüm, fosil yakıtların kullanılmadığı, rüzgar, güneş ve akarsu gibi 'temiz enerji' kaynaklarında. Çözüme ulaşmak için çokuluslu şirketlerin hakimiyetine son vermek ve militarist yapılardan kurtulmak gerekiyor.

F. Levent ŞENSEVER

11 Eylül'ün üzerinden dört yıldan fazla zaman geçti. ABD'nin savaşı sürüyor. Peki niye? Çünkü savaşın gereği geçerliliğini koruyor. Savaş, teröre karşı demokrasi ve insan hakları için değil, petrol ve hegemonya için sürüyor. Petrolün ve enerji kaynaklarının denetimi, rakiplerden önce enerji ulaşım yollarının denetiminin ele geçirilmesi ve bu sayede elde edilen üstünlük... İşte savaşın arkasında yatan, yüksek sesle dile getirilmeyen asıl gerekçeler.

21. yüzyılın başı, paradoksal olarak bir yandan petrol savaşlarının ve enerji ulaşım koridorlarının kontrolü için verilen savaşların sürdüğü, öte yandan petrol ve kömür gibi fosil yakıtların yol açtığı iklim değişikliği ve bunun sonucu olarak gezegeni hızla bir felakete sürükleyen sorunlarının yoğun yaşandığı bir dönem.

Çevre ve kapitalizm

Kapitalist üretim, doğanın sınırlarını dikkate almayan bir tarz ve anlayışla gerçekleşiyor. Yeryüzünde geçtiğimiz yüzyıl boyunca hava kirliliği 5 kat, su kullanımı 9 kat, enerji kullanımı 16 kat, sülfür gazı emisyonu 13 kat, karbon dioksit emisyonu 17 kat, sanayi üretimi 40 kat arttı. Bunlar, doğanın kendini yenileyebilmesine olanak vermeyecek ölçüde büyük ekonomik 'büyüme' rakamları.

Doğanın yok edilmesinin başlıca sorumlusu kapitalist üretim. Bununla doğrudan ilişkili olarak, sanayileşmiş ülkelerdeki yaşam tarzları da buna büyük katkı sağlıyor. Günümüzde dünya nüfusunun yaklaşık yüzde 10'u, dünyadaki tüm etlerin yüzde 45'ini, çoğunun fosil yakıtlardan elde edildiği elektriğinin yüzde 68'ini, kağıtların yüzde 84'ünü ve otomobillerin yüzde 87'sini tüketiyor. Günümüzde dünyanın en zenginleri, en yoksullarına oranla kişi başına 25 kat daha fazla enerji kullanıyor. Dünya nüfusunun yaklaşık üçte biri elektrik ya da diğer enerji hizmetlerinden yoksunken, ortalama bir Amerikalı, dünyadaki diğer insanların ortalama tüketiminin beş katı, bir Çinlinin 10 katı ve bir Hintlinin yaklaşık 20 katı daha fazla enerji kullanıyor.

ABD, dünya nüfusunun ancak yüzde 5'ini barındırmasına karşın, yeryüzündeki tüm sera gazları emisyonunun yüzde 22'sinden fazlasından tek başına sorumlu. G8 ülkeleri birlikte, atmosfere salınan tüm emisyonun yarısından fazlasını gerçekleştiriyor. Buna karşın, tüm

Petrol İmparatorluğu: “Kapitalizmin en yüksek aşaması”

Afrika kıtasının saldırdığı emisyon, dünya toplamının ancak yüzde 5'i oranında.

Atmosferin gaz dengeleri içinde önemli bir rol oynayan karbon dioksit, küresel ısınmada yüzde 64 paya sahip ve bu gazların emisyonunun yüzde 77'si, petrol, kömür, doğal gaz gibi fosil yakıtların yanmasıyla oluşuyor.

Günümüzde karbon dioksitin atmosferdeki seviyesi, doğanın kabul edebileceğinin bin katı daha hızlı artıyor. Yeryüzünün ortalama sıcaklığı geçtiğimiz yüz yıl içinde 0.6 C derece arttı ve bu artışın önümüzdeki yüzyıl boyunca 1.4 ile 5.8 derece daha olması bekleniyor.

İklimle ilgili araştırmalar, son iki milyon yıl boyunca küresel ısının bugünkünden 2 ile 4 dereceden fazla değişmediğini gösteriyor. Yani yüzyılın sonunda ısı, insan türünün gelişimi boyunca olduğundan daha fazla değişmiş olacak.

Çokuluslu şirketler sorumlu

Dünyadaki 122 çokuluslu şirket, karbon dioksit emisyonlarının salınımında yüzde 80 pay sahibi. Petrol üreten dört büyük şirket, Shell, Exxon-Mobil, BP-Amoco-Arco ve Chevron-Texaco

tüm karbon emisyonlarının yüzde 10'undan sorumlu.

Petrol şirketi Shell, aralarında Kanada, Brezilya ve Meksika gibi büyük ülkelerin de olduğu birçok devletten daha fazla karbon üretiyor. BP-Amoco'nun karbon üretimi, anayurdu olan Britanya'dan daha fazla. Exxon-Mobil'in üretimi, tüm Afrika ve Güney Amerika'daki ülkelerin toplamının yüzde 80'i düzeyinde.

Yeni liberal dünya düzeni fosil yakıtları destekliyor. Hava kirliliğine ve dolayısıyla küresel ısınmaya en fazla katkıda bulunan fosil yakıtlarını üreten sanayiler, sanayileşmiş ülkelerin yönetimleri tarafından yılda 70 milyar dolardan fazla sübvansiyon ediliyor. 1992-2000 yılları arasında Dünya Bankası, 37.5 milyar ton karbon dioksit üretecek olan fosil yakıt projelerine, toplam 13.6 milyar dolar destek verdi.

Dünyada savaşmaktan başka işe yaramayan ulusal silahlı güçler dünyanın en büyük tüketicileri. Dünyadaki tüm jet yakıtlarının yüzde 25'inin askeri amaçlı tüketildiği tahmin ediliyor. Dünyada tüm askeri birliklerin tükettiği benzin, gelişmiş ülkelerin toplam tüketiminin yarısı düzeyinde. Pentagon, dünyada en büyük benzin tüketimi-

cisi konumunda. Pentagon'un 12 aylık enerji tüketimi, ABD'deki tüm kent ulaşım sisteminin 14 yıllık tüketimine eşit. Tüm dünyadaki askeri birliklerin neden olduğu karbon dioksit emisyonunun, dünya toplamının yüzde 10'u kadar olduğu tahmin ediliyor.

İklim değişikliğinin önüne geçilebilmesi için, fosil yakıtların kullanımından radikal bir şekilde vaz geçilmesi gerekiyor. Çözüm, fosil yakıtların kullanılmadığı, rüzgar, güneş ve akarsu gibi 'temiz enerji' kaynaklarında. Çözüme ulaşmak için çokuluslu şirketlerin hakimiyetine son vermek ve militarist yapılardan kurtulmak gerekiyor.

Ne yapmalı?

Petrol ve otomobil şirketleri, sanayileşmiş hemen her ülkede merkezi ekonomik güçleri oluşturuyor. Ancak küresel ısınma ve buna bağlı sorunlara çözüm üretmenin önündeki en önemli engellerin başında, tüm kamu harcamalarının azalmasını öngören yeni liberal politikalar geliyor. Sorun, tüm insanlığa ve gezegen üzerindeki tüm canlılara bir tehdit oluşturan küresel ısınmanın devlet müdahalesiyle, insanların çıkarına bir şekilde

Baku - Ceyhan Boru Hattı Doğal felaketlerin yeni adresi

2003 yılının mayıs ayında başlayan Baku-Ceyhan Boru Hattı (BCBH), geçtiğimiz günlerde petrol pompalamaya başladı. Hattan günlük 1 milyon varil ve yılda 50 milyon ton petrol taşınacak. BCBH yoluyla taşınacak petrolün dünya talebinin yaklaşık yüzde 1'ini karşılaması bekleniyor.

Boru hattının 1.070 km'si Türkiye'den geçiyor. Borular 3.000 kez kara ve tren ulaşım yolu ya da diğer kullanım hattıyla, 1.500 kez akarsularla kesişiyor. 40 yıllık bir ömür tanınan borulardan, geçtiği su yolları üzerinde ya da toprak altında meydana gelecek sızıntılar çevreye büyük zarar vere-

bilir. İşletilmekte olan birçok boru hattında benzeri çevre felaketleri yaşandı. BCBH'nin geçtiği bölgenin büyük bir kısmı deprem kuşağında yer alıyor. Hat, Azerbaycan'da üç, Gürcistan'da dört ve Türkiye'de yedi aktif fay üzerinden geçiyor.

Proje konsorsiyumunun başında bir Anglo-ABD şirketi olan BP var. Şirket dünyanın üçüncü büyük petrol şirketi ve dünyanın çevreyi en çok kirleten şirketleri listesinin başlarında yer alıyor. BP son zamanlarda çevre dostu olduğu imajı vermek için büyük çaba harcıyor. Ancak şirket dünyanın belli başlı petrol ve doğal gaz üreticisi olma konumunu güçlendirerek sürdürüyor.

BCBH tam kapasiteyle çalışmaya başladığında, yılda 365 milyon varil petrol taşıyacak ve bu petrolün yanması sonucu her yıl atmosfere 160 milyon ton karbon dioksit yayılacak.

çözümünü engelleyen yeni liberal ideolojide.

Hükümetlerin bu konuda adım atmamasının iki nedeni var. Birincisi, kapitalizmin eşitsiz ve bileşik gelişen bir sistem olması. İlk adımı atacak ulusal kapitalist sistem ve bu sistem içindeki kapitalist işletmeler, dünyanın geriye kalan kısmındaki rakipleri karşısında dezavantajlı olacaklarını düşünüyor. Yani, rekabeti dikkate almayarak kârlarını düşürmektense, gezegenin yok oluşunu sürdürmeyi tercih ediyorlar. İkincisi, şayet devlet müdahalesiyle bu sorun çözümlerse, insanlar dönüp, "bakın kamu yararına müdahaleyle akılcı çözümler üretilebiliyor, öyleyse yoksulluk gibi diğer sorunları da böyle çözelim" diye düşünmeye başlayabilir korkusu. Yani insanların gözü açılabilir, piyasa kurallarının her şey olduğu ideolojisi kırılabilir. Bu ise yeni liberallerin hiçbir zaman istemeyeceği bir şey.

Bu iki gerçek, fosil yakıtları ve ona bağlı sorunların piyasa ekonomilerinin mantığı içinde çözülemeyeceğini gösteriyor. Küresel ısınma sadece bir çevre sorunu değil, bir sistem sorunu. Gerçek ve kalıcı çözüm için, piyasa sistemi ortadan kalkmalı. Elbette, bugünden yapaçığımız çok şey var. Çözüme doğru atılacak her adım önemli. Kyoto Protokolü'nün imzalanması çözümün kendisi değil, ancak çözüm yönünde atılacak önemli bir adım. Protokol piyasa mantığına göre oluşturulmuş olmasına karşın, Bush'un imzalamaktan çekinmesinin bir realitesi var. Kyoto ABD'li çokuluslu şirketleri açtacak ölçüde kesintiye zorluyor. Kyoto'yu savunalım, ancak bu yetmez, daha radikal adımlar atılması zorunlu.

Öte yandan, bireysel düzeyde geri dönüşümlü maddelerin tüketimine dikkat etmek, daha az enerji üretmek, daha az araba kullanmak gibi tedbirler olumlu ve desteklenmesi gerekli olmakla birlikte, küresel ısınmayı ve doğanın kirlenmesini durduran bir iyileşme sağlamaktan uzak. Bunun temel nedeni, kapitalist toplumun örgütlenme biçimi.

Toplum o kadar atomize olmuş ve bölünmüş ki, yeterli düzeyde bir iyileşmeyi sağlayacak şekilde birlikte hareket edilmesi çok zor. Bunun yanı sıra, medya ve eğitim kurumlarındaki kapitalistlerin egemenliği de büyük bir engel oluşturuyor. Tek tek bireyler olarak insanlar yaşamalarının her alanında sorumsuzca bir tüketime ve bireyselliğe itiliyor. Toplumsal yaşam, insanların otomobil ve fosil yakıt tüketimini besleyen bir alt yapıya sahip. Bu kapitalizm açısından rasyonel, doğa ve insanlık açısından sürdürülemez olan durumun değişmesi, toplumsal yaşamın altyapısının bütünüyle değişmesine bağlı. Bu ise radikal bir toplumsal değişimin önünü açacak olan politik bir örgütlenme olmadan mümkün değil.

Bugün atılan küçük adımların daha büyük ve kalıcı çözümlerle ilişkilendirilmesi gerekiyor. Bu noktada, ABD'nin Afganistan'da ve Irak'ta yürüttüğü savaşlar ve Ortadoğu'ya yönelik planları ile petrol şirketlerinin savaşlardaki rolü ve yeni liberal politikalar arasındaki ilişkiyi kavramak önemli. Bunun yolu, kitlesel ve organize uluslararası bir hareketin inşasından geçiyor.

İran

Grevler yönetimi zorluyor

Mahmud Ahmedinejad'ın devlet başkanı seçilmesi İran'da ki bölünmüş egemen sınıfın krizine son vermedi. Parlamento üç defadır Devlet Başkanı'nun petrol işleri bakanı önerisini veto ediyor.

Mücadele üç kamp arasında sürüyor: Ahmedinejad etrafındaki popülist muhafazakarlar, muhafazakar ve yolsuzluklara batmış düzenin eski yöneticileri ve rejimin reformist kanadı.

Bu arada iktidardaki muhafazakar kanat işçi hareketini ve radikal demokrasi hareketini geriletme istiyor.

İşçi hareketinin önde

gelen aktivistlerine geçen sene 1 Mayıs gösterisi düzenlemek istedikleri için hapis cezası verildi.

İşçi Örgütü Kurulu Komitesi üyelerinden Mahmud Salehi'ye 5 sene hapis, 2 sene de sürgün cezası verildi. Celal Huseyni ise 3 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Muhsin Hakim i, Muhammed Abdipur ve Borhan Divargar adlı işçi aktivistlere de ikişer yıl hapis cezası verildi.

İran'a bir askeri müdahaleye karşı çıkan uluslararası hareketden bu işçilerin serbest bırakılması çağrılarını yapıyor.

Bu arada Batı İran'da,

Kürdistan'da, tekstil işçilerinin gerçekleştirdiği başarılı bir grev tüm radikal muhalefetin ezilemediğini gösteriyor.

Talepler

Sanandaj kentindeki grev iki ay önce 36 işçinin işten çıkarılması üzerine başladı. Grev komitesi işten çıkarılanların geri alınmasının yanı sıra bütün işçilerle kalıcı anlaşmaların imzalanması ve iş koşullarının ciddi bir biçimde düzeltilmesini istiyordu.

İki ayt süren grevden sonra fabrika yönetimi işçilerin tüm taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. İşçiler ayrıca grevde geçen bir

aylık ücretlerini ve iki aylık sigorta kesintilerini de aldılar.

Grev büyük bir yerel destek aldı. En büyük destek aynı bölgedeki bir başka tekstil fabrikasından, Şaho'dan geldi.

Bu grev Ahmedinejad'ın karşı karşıya olduğu temel bir sorunu gösteriyor. Ahmedinejad seçimlerde kendisini yozlaşmış yönetime karşı çıkan kişi olarak göstermesiyle oy kazandı.

Son 15 yılda yoksullarla zenginler arasındaki uçurum iyice büyüdü.

Ahmedinejad şimdi kendisine oy veren yoksulları tatmin etmek, verdiği sözleri tutmak zorunda.

YORUM

Atlantiğin iki yakasında da sorun var

Alex CALLINICOS

Geçenlerde BBC'de yapılan bir tartışmada George Galloway'e

Respect'in sadece savaş konulu bir parti olduğu ve bir dahaki genel seçimlerde Irak'ta ki savaşın artık insanları ilgilendiren bir konu olmaktan çıkacağı söylenmişti.

BBC spikeri iki açıdan hatalıydı. Respect sadece savaş konulu bir kampanya sürdürmüyor. Irak'ın ise politik arenadan çıkıp gitmesi çok uzak bir ihtimal.

Son yayınlanan bir kamuoyu araştırmasına göre Irak ve terörizm yüzde 41 ile geçen ay İngiltere'de ki en önemli konuydu.

Bu kamuoyu araştırmasının yayınlandığı gazetede baş haber ABD'nin Irak'taki ilk kukla başbakanı, İyad Allawi ile yapılan bir görüşmeydi.

Allawi'ye göre bugün Irak'ta ki insan hakları ihlalleri Saddam döneminden daha kötüydü. Allawi "Halkın koşulları Saddam dönemiyle aynı ve hatta daha kötü. İnsanlar Saddam dönemini hatırlıyorlar. Biz tam da bunlara karşı savaştık ve şimdi aynı şeyleri görüyoruz."

Allawi insan hakları ihlallerini iyi bilir. Ayrılarak Amerikan CIA ve İngiliz MI6'nın gözdesi oluncaya kadar Baas'ın gizli ajanıydı ve Saddam rejiminin hizmetindeydi.

Yaptığı yorumlar kendi politik kampanyasının bir parçası. Aralık ayındaki seçimler için bugün iktidarda olan Şii dini örgütlenmesine karşı laik bir hat içinde kampanya yapıyor.

Allawi'nin yorumu İngiltere'de yeni İşçi Partili bakanları ve Amerikan yönetimi için ağır bir darbe oldu.

İşte tam da bu nedenle Tony Blair basını susturmaya ve sonu felaket olan politikasını yürütmeye çalışıyor. Ancak Blair'in İngiltere'deki sorunları, Bush'un Atlantiğin öte yanındaki sorunlarla karşılaştırınca hiçbir şey değil.

Financial Times'da yazan ve Blair'e yakın olan Philip

Stephens geçen hafta Washington'dan yazdığı bir yazıda:

"Nereye giderseniz giden hep aynı şey konuşuluyor. İktidar, otorite Beyaz saray'ın elinde kayıyor. Capitol Hill'de (ABD parlamentosunun toplandığı yer) Cumhuriyetçi Parti'nin efsanevi disiplini dağılıyor. Bush'un kamuoyundaki desteği yüzde 40'ın altına düştü. hemen herkes askerlerin Irak'tan geri gelmesini konuşuyor.

"henüz o noktaya gelmedik. Ancak politik ortamdaki dönüşüm olağanüstü. Daha bir kaç hafta öncesine kadar Irak üzerine yapılan tartışmalarda bütün sorunlara rağmen çok partizancaydı. Oysa şimdi Başkan Bush'dan kendisi partisinden dahi ABD askerlerinin geri çağırılması için bir zamanlama ilan etmesi isteniyor."

Bu hava değişikliğinin göstergelerinden birisi Demokrat senatör John Murtha'nın yaptığı basın açıklaması. Murtha daha önce savaştan yanaydı ve şimdi "askerlerimiz asilerin birinci hedefi durumunda. Artık onları eve geri getirmenin zamanı geldi" diyor.

Eski Vietnam gazisi ve Cumhuriyetçi Parti'nin muhtemel Başkanlık adaylarından John McCain Dick Cheney'nin ABD birliklerinin işkence yapmasını yasaklayan yasa önerisinden CIA'yı dışarda bırakmak istemesine karşı çıkıyor.

Bush'un kongredeki muhalifleri konusunda yanılmamak gerekir. Gilbert Achcar ve Steve Shalom'un ZNet'te yazdıkları gibi Murtha ABD askerlerinin Irak'tan çekilerek Kuveyt'e yerleşmelerini istiyor. "Murtha'ya göre Irak mecerası ABD'nin askeri hegemonyasını küçük düşürüyor."

Murtha ABD egemen sınıfının Bush'u emperyalist olmakla değil beceriksiz bir emperyalist olmakla suçlayan kanadını temsil ediyor.

Ancak bütün bunlar etkiyle gelişmelerin olmadığı anlamına gelmez.

Irak felaketi yıllar önce Vietnam'ın yaptığı gibi ABD egemen sınıfını sarsıyor.

Aids

Yeni liberalizm ve AIDS

Yeni liberalizm AIDS hastalığına karşı mücadeledeki en büyük engellerden birisini oluşturuyor.

Birleşmiş Milletlere bağlı olarak çalışan AIDS kurumu UNAIDS'in yaptığı çalışmaya göre geçtiğimiz sene 5 milyon insan daha AIDS'e yakalandı. Böylece AIDS hastalarının sayısı 40 milyona ulaştı.

Birleşmiş Milletler'in AIDS'e karşı ucuz ilaçları yoksul ülkelere gönderme çabası politikacılar ve ilaç şirketleri tarafından sürekli olarak engellenmekte.

Güney Afrika'da AIDS'e karşı mücadele eden bir örgütün yöneticilerinden Zackie Achmat "Güney Afrika'da ve birçok başka ülkede HIV virüsüne karşı mücadele ediyoruz" diyor ve ekliyor:

"Milyonlarca insan ilaç olmadığı için öldü ve daha milyonlarca aynı nedenden ölecek."

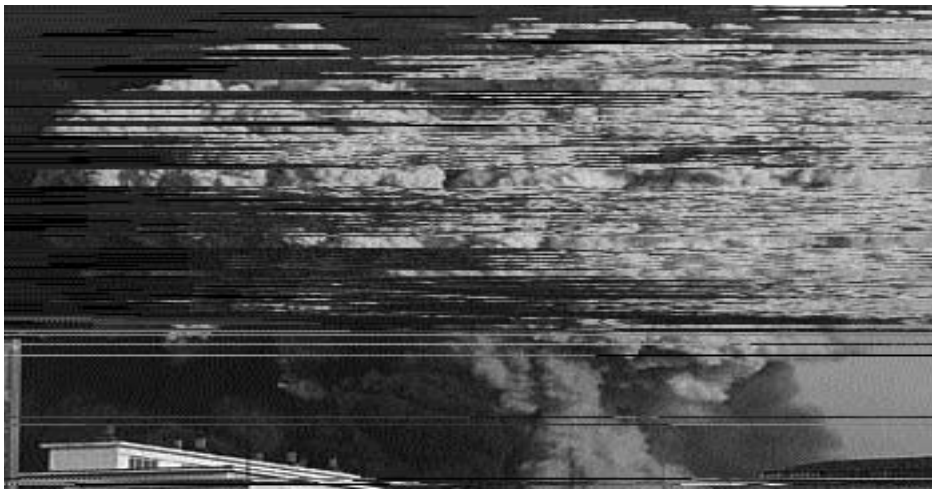
Zimbabve

Polis göstericilere saldırdı

Polis Dünya Aids Günü için yürüyüş yapan aktivistlere saldırdı.

Göstericilerden Uluslararası Sosyalizm Örgütü (DSİP'in kardeş örgütü) üyesi Munyaradzi Gwisai, Ulusal Anayasa Birliği'nden Mao Nyikadzino, Aids Karşıtı Aktivistler örgütü üyesi Sostain göz altına alındı. Gösteriye polis izin vermişti.

Polis saldırısı öncesi gösteri çok başarılıydı. katılım yüksekti. Göstericiler AIDS hastaları için çeşitli talepler ileri sürdüler.

Çin

Pazar ekonomisi zehir saçıyor

Çin'de hemen her gün bir çevre felaketi yaşanıyor. Ülke tam bir çöplük durumunda. Son olarak bir maden daha çöktü ve çok sayıda madenci öldü ve yaralandı.

Bu arada Şonghua Nehri üzerindeki bir kimya fabrikasında meydana gelen patlamadan sonra nehre 70 km. uzunluğunda ve 100 ton ağırlığında zehir döküldü.

Çin'in pazarda ekonomisi "sosyalist" yöneticileri önce 13 Kasım'da meydana gelen patlamadan dolayı hiçbir kaçak olmadığını iddia ettiler. 10 gün sonra Komünist Partisi yöneticileri gerçekleri sınırlı da olsa açıklamak zorunda kaldılar.

Açıklama 4 milyon

nüfuslu Harbin kenti yöneticilerinin suları kesmesi nedeniyle yapılmak zorunda kaldı.

Harbin'de sular yeniden açıldığında Başbakan Wen Jibao Harbin'e gelerek "sorumluların cezalandırılacağını" açıkladı ve bol bol fotoğraf çekti.

Harbin'de suların açılmasından hemen sonra bu kez aynı bölgede bir maden ocağı patlaması oldu ve 143 madenci öldü, 15'i ise hala kayıp!

Bütün bu "kazaların" nedeni Çin'in nefes nefese sürdürdüğü "büyüme" ve pazar ekonomisine geçme yarışı.

Pazar ekonomisine geçişin faturasını bütünüyle işçiler ödüyor-

lar. İş kazaları ve hastalıkları açısından Çin rakipsiz bir biçimde dünyada lider.

Bütün bunlara karşı Çin işçileri yoğun bir mücadele içindeler. Özellikle son iki yıldır mücadele sayısından önemli bir artış var. Resmi açıklamalara göre 2003 yılında 58 bin "kitle olayı" varken bu sayı 2004'de 74 bine yükseldi.

En üstteki yöneticiler yozlaşmaya karşı mücadele diyerek en alt yöneticiler arasındaki yozlaşmaya karşı tedbirler alarak böylelikle dikkati kendi üzerlerinden uzaklaştırıyorlar. Ama buna rağmen Çin halkı giderek üst yöneticilere karşı daha büyük bir öfke duyuyor.

Chavez seçimleri kazandı

Venezüella'da Başkan Hugo Chavez'i destekleyen 5. Cumhuriyet Partisi parlamentodaki 167 sandalyenin 114'ünü kazandı. 5. Cumhuriyet partisi ile ittifak içinde bulunan diğer partiler ise 62 milletvekili kazandı.

Seçimlerden önce parlamentoda 79 sandalyeleri olan Chavez muhalifleri ise seçim-

leri boykot ettiler.

Muhalefet'teki Demokratik Eylem Partisi 14.4 milyon kayıtlı seçmenin olduğu Venezüella'da seçimlere katılımın %25 olduğunu iddia ederek bu seçimlerin meşru sayılmayacağını iddia ederken Chavezçiler seçimlerin meşru olduğunu söylüyorlar.

Yalancınının mumu nereye kadar yanacak?

Şu anda işgale karşı direne 30 bin silahlı gücün var olduğu söyleniyor. 30 bin silahlı güce destek veren ve her an ona katılmaya hazır insan sayısı ise 2 milyona yakın.

Son araştırmalar Bush'a ve ABD hükümetinin terörle mücadelesine desteğin tarihlerinde hiç olmadığı kadar düştüğünü gösteriyor. Skandallar birbirini takip ediyor. Her alanda bir yalan dolan ve gizli kapaklı işler açığa çıkıyor. Bush dâhil olduğu Cumhuriyetçi Parti içerisinde de giderek saygınlık kaybediyor. Üstelik Bush'a destek veren diğer ülkelerin hükümetleri açısından da aynı durum söz konusu. Blair çıkartmaya çalıştığı terörle mücadele yasası konusunda tam bir bozguna uğradı. Irak'ta bataklığa saplanan ABD bir taraftan da Suriye'yi ve İran'ı hedef göstermeye devam ediyor. Ancak dünyadan destek bulamıyor. Sadece savaş konusunda değil. Geçtiğimiz ay içerisinde çıktığı Ortadoğu, Latin Amerika ve Uzakasya gezilerinde istediği hiçbir ticari anlaşmayı gerçekleştirmeyen ve katıldığı

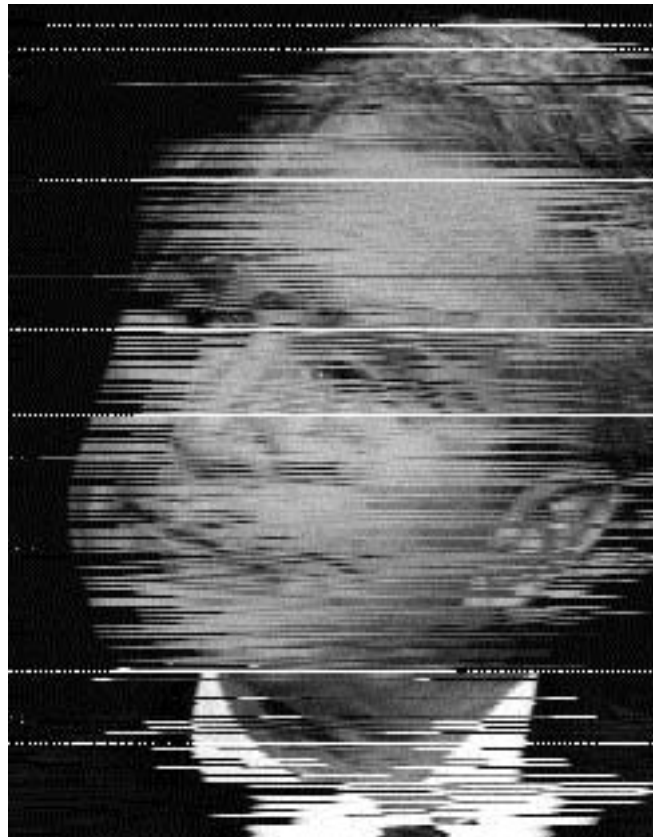
zirvelerden bir sonuç bildirgesi bile çıkmayan Bush'un durumu pek parlak değil. Bush gidici. Ancak Bush'un gidici olması her şeyi güllük gülistanlık olduğu anlamına gelmiyor. Savaş karşıtı hareketin gücü önümüzdeki dönemi belirleyecek

Irak'ta direniş büyüyor!

Irak direnişi tek merkezde birleşen bir güç değil. Ancak giderek büyüyor. Şu anda işgale karşı direne 30 bin silahlı gücün var olduğu söyleniyor. 30 bin silahlı güce destek veren ve her an ona katılmaya hazır insan sayısı ise 2 milyona yakın. Üstelik bu rakamlar direnişçiler tarafından değil, bizzat oradaki işgal güçleri tarafından veriliyor. Bu sayının her gün artma potansiyeli taşıdığı da bilinmez bir durum değil. Günde ortalama 100 kişinin öldüğü bir o kadarının yaralandığı, üretimin tamamen durduğu, halkın süre-

li ölüm tehdidi ve işkenceye maruz kaldığı bir ortam var. Yaşam koşulları ise korkunç bir durumda.

Yiyecek, içecek sıkıntısı had safhada ve sürekli salgın hastalıklar mevcut.

Her saniye artıyor

Irak savaşı için harcanan para 225 milyar dolar

Bu para ile Amerikan standartlarında:

- 30 milyon çocuğa 1 yıl boyunca okul öncesi eğitim vermek,
  - 135 milyon çocuğun bir yıl boyunca ihtiyaçlarını karşılamak,
  - 3 milyon 893 bin öğretmenin maaşını bir yıl boyunca ödemek,
  - 11 milyon üniversite öğrencisine 1 yıl boyunca burs vermek,
  - 2 milyon 30 bin sığınacak yer inşa etmek,
  - 9 yıl boyunca dünyada açlık çeken bütün insanların karnını doyurması,
  - 22 yıl boyunca AIDS e karşı mücadele etmek,
  - 74 yıl boyunca bütün dünyadaki çocukların temel aşularının karşılanması mümkün..
- Sadece Irak savaşına harcanan para ile bile "Başka Bir Dünya"nın mümkün olduğunu görmek mümkün!

31.000'i sivil 110 bin ölü

Irak savaşı başladığından bu yana ölenlerin toplam sayısı 110 bini geçti. 2.000'in üzerinde ABD askeri, 100'den fazla İngiliz askeri öldü. 110 bin Iraklı öldü. Ölenlerin 31 bini sivillerdi. Irakta her gün toplamda 100'e yakın insan hayatını kaybediyor. Bu süreçte en az 43 bin kişi yaralandı. Bu 43 bin kişi sadece hastaneye müracaat edenler. Bir de bu olanağa sahip olmayanlar var... Hiçbir şekilde kayıt altına alınmamış onbinlerce yaralı olduğu tahmin ediliyor. Kayıpların sayısı net olarak bilinmiyor. Sayıları binlerle ifade edilen insan kayıp. İşgalciler Irak kayıplarını saymayı reddediyor. Çeşitli gönüllü gruplar morglara kaldırılan insan sayısı ile Irak'lı sivil kayıpları hesaplamaya çalışıyorlar. 31 bin, ABD işgal güçlerinin de kabul ettiği bir rakam.

Vietnamlıların da meğerse "kitle imha silahı" yokmuş!

ABD Vietnam'a saldırdığında da aynı yalanı söylemişti: "Ellerinde kitle imha silahı var!"

1964'te ABD'nin başlattığı ve yaklaşık 2 milyon Vietnamlı ve 58 bin ABD askerinin ölümüne yol açan Vietnam savaşının başlamasına dayanak oluşturduğu iddia edilen istihbaratın da yalan olduğu ortaya çıktı. ABD Irak'a müdahale ederken kitle imha silahlarının var olduğunu iddia etmişti. Buna dayanak olarak ta bilim insanı olduğu iddia edilen birinin ifadesi kullanılmıştı.

Daha sonra bu kişinin akıl sağlığının yerinde olmadığı daha öncede buna benzer ama gerçek olmayan ifadeler verdiği Alman istihbaratı tarafından açıklanmıştı. Yıllardır

süren ve 110 bine yakın insanın ölümüyle sonuçlanan savaşta bir tek kitle imha silahı bile bu lunamadı. Aksine ABD'nin kendisi kitle imha silahları kullanarak on binlerce sivili katletti ve bunu da açık açık ifade etti.

ABD bunu ilk defa yapmıyor. Bir nevi alışkanlık diyebiliriz Vietnam savaşında da ABD gemilerine torpido ile saldırıldığı gösterilmişti.

Oysa böyle bir saldırı hiç yaşanmadı. Tıpkı Irak'ta kitle imha silahlarının olmaması gibi Vietnam'da da torpido saldırısı söz konusu değildi.

CIA için tüm dünya cezaevi!

CIA'in İngiltere, Almanya da dahil pek çok ülkede havaalanlarını istediği gibi kullanıyor.

Her gün yeni bir haberle işin boyutları daha da büyüyor. Tepkilerde giderek artıyor..

Avrupa Parlamentosu, CIA uçuşları için toplandı. İspanya'da bir yargıç suç duyurusu yaptı.

Hayalet esirler'den 26'sının kimliğini açıklayan İnsan Hakları İzleme (HRW) Örgütü, ABD'nin 11 Eylül 2001 saldırıları, 1998'te Kenya-Tanzanya elçiliklerinin, 2002 Bali'nin bombalanmasına karıştırdığından şüphelendiği esirlerin, avukat dahil kimseyle görüşürülmeden süresiz tutulduklarını belirtti. Avrupa Konseyi, CIA'in paravan şirketlerine bağlı uçakların sayısını 40 civarında hesaplar, NY Times ile Guardian gazeteleri 26 uçağın faaliyetleriyle ilgili istatistik verdi. Buna göre, CIA uçakları Eylül 2001'den

beri Avrupa havaalanlarına en az 307 iniş yaparken, 96 inişle başı çeken Almanya'yı, 80'le Britanya izliyor.

İspanya'da, yargıç Antonio Garcias, CIA'in yasadışı tutuklama, alıkoyma ve işkence yaptığı iddiasına dair dava açılması için mahkemeye suç duyurusunda bulundu. Avrupa Parlamentosu sivil haklar komisyonu, CIA faaliyetlerine derinlemesine soruşturma açılmasını tartışmak için toplandı. AB Dönem Başkanı Britanya'nın açıklama talep eden mektubuyla ilgili, ABD Dışişleri sözcüsü "Elimizden geldiğince zamanında ve samimi cevap vermeye çalışacağız. Ama Avrupalılara farklı bir savaşta olduğumuzu hatırlatacağız. Avrupa'da son dönemde terör saldırısı olmaması, artık olmayacağını düşünme eğilimi yaratıyor" dedi.

NY Times, Avrupa'daki ülkelere 100'den fazla esir

taşıyan CIA uçuşlarından çoğunun yerel hükümetlerin bilgi ya da rızasıyla yapıldığını iddia etti. Buna göre, İrlanda'ya 33, Portekiz'e 16, İspanya ve Çek Cumhuriyeti'ne 15'er, Yunanistan ve Kıbrıs'a 13'er, Polonya'ya 6, İtalya'ya 5, Romanya ve İzlanda'ya 4'er, İsviçre'ye 3, Fransa ve Türkiye'ye 2'şer, Malta, Estonya, İsveç, Macaristan, Hollanda, Hırvatistan ve Makedonya'ya birer uçuş yapıldı. CIA'in en az 10 uçakla Palma de Mallorca Havaalanı'ndan esir aktardığı iddialarıyla ilgili olarak da yargıç Garcias, suç duyurusunda bulundu..

Küresel BAK: CIA Türkiye'de ne yaptı?

Küresel BAKise yaptığı eylem ile; CIA'nin ölüm ve işkence uçuşlarıyla ilgili, hükümetten, "CIA uçakları Türkiye'de nerelere ve neden inerek günlerce

kaldı?" sorularına bir an önce yanıt vermesini; ABD Haber alma Teşkilatı CIA'in ölüm ve işkence uçuşlarına ve bu uçuşlar için Türkiye'deki hava sahasını ve havaalanlarını kullanmaya son vermesini istedi.

Açıklamada, "2005 Mart ayında İstanbul'dan kalkan böyle bir uçağın Kanada'ya gittiği, Kanada gazetelerinde yer aldı. Bakü'den kalkan ve CIA'in paravan şirketi adına kayıtlı olan bir uçağın 15 Kasım 2005 tarihinde İstanbul Sabiha Gökçen Havaalanına inerek 27 saat kaldıktan sonra Amsterdam'a uçtuğu bizzat Ulaştırma Bakanı tarafından doğrulandı. Bakanın açıkladığı gibi, yakıt ikmali için 27 saat çok fazla bir süre olduğuna göre CIA uçağının neden bu kadar süre kaldığı ve bu süre içinde neler yaptığı sorusu yanıtlanmamış olarak kalmaktadır" dendi.

Bush'un desteği giderek azalıyor!

2 Kasım 2004 ABD seçimlerinde oyların % 51'ini alarak ikinci kez başkan olan Bush'un desteği düşüyor.

11 Eylül sonrasında desteği % 90'lar civarında olan Bush giderek güç kaybediyor.

ABD genelinde yapılan CNN/USA Today/Gallup anketi de ABD Başkanı George W. Bush'a olan destek oranının yüzde 37 ile başkanlık döneminin en düşük seviyesine gerilediğini ortaya koydu.

Destek her ay ortalama % 2 oranında düşüyor.

Buna göre Başkan Bush'un izlediği terörizmle mücadele politikasına destekte de radikal bir düşüş yaşandı.

Amerikan halkının yüzde 49'u Bush'un terörle mücadele politikasını tasvip etmezken, yüzde 48'i bu politikalara destek veriyor.

Bu konudaki destek oranının ABD tarihinde ilk kez yüzde 50'nin altına düştüğü belirtiliyor. 2001 Kasım'ında Başkan Bush'a olan destek oranı yüzde 87 iken, terörizmle mücadele yöntemini tasvip edenlerin oranının da yüzde 86 idi..

Yüzde 60'ı Irak'ta savaşa değmediğine inanırken,

yüzde 38'i bunun tersini düşünüyor. Bu oranın iki ay öncesine göre yüzde 7'lik bir gerileme anlamına geliyor.

Halkın yüzde 49'u Bush'un güçlü bir başkan olduğuna inanırken, yine yüzde 49'u ise Bush'un zayıf bir başkan olduğunu düşünüyor. Halkın yüzde 50'si Bush'u sevmediğini söylerken, bunların yüzde 6'sı Bush'tan nefret ettiğini kaydediyor. Ankette Başkan Bush'a mı yoksa eski Başkan Bill Clinton'a

Amerikan halkının ilk kez yarısından fazlası Bush'un dürüst olmadığını (yüzde 52) söylerken, Bush'u güvenilmez bulanları oranı ise yüzde 46

GÖRÜŞ

Morallileşmeli mi olmalı, moralsiz mi?

Her zaman olduğu gibi, hem bütün dünyada hem de ve özellikle Türkiye'de, hepimiz zaman zaman moral bozukluğu yaşıyoruz. Savaş karşıtı hareketin, neoliberalizme karşı hareketin, iklim değişikliğini engelleme hareketinin ve saymakla bitmeyecek kadar çok muhalefet hareketinin militanları, en keskin devrimci olanlarımız dahil, bazen havanda su dövdüğümüz, boş yere çabaladığımız hissine kapılmadan edemiyoruz.

Irak savaşına karşı milyonlarımızla yürüdük, savaşı engelleyemedik. Bush'un yalanları ortaya döküldü, Amerikalılar adamı yine başkan seçtiler. Blair ömrü boyunca taşımaktan kurtulamaya çağrı "Bush'un köpeği" damgasını yedi, hâlâ başbakan. İklim değişikliği, küresel ısınma, Afrika'da açlık ve AIDS, Avrupa'da ırkçılık, öyle devasa, öyle korkunç sorunlar ki, güçlerimiz yetmiyor, çaresiz kalıyoruz, dünyayı değiştiremiyoruz. Elde ettiğimiz başarılar deveye kulak gibi görünüyor.

Bütün bunlarda bir gerçeklik payı olduğu için, bazen karamsarlığa kapılmamız doğal. Dahası, olayları uzun bir sürecin küçük küçük parçaları olarak görmeyip, her bir olayın genel gelişmeler çerçevesindeki yerini değil de gündelik önemini ön plana çıkaran bir bakış açısı karamsarlık eğilimini daha da güçlendiriyor. Bu bakış açısı bir de tek bir ülkenin sınırları içinde hapsolüp kalınca, karamsarlık kaçınılmaz oluyor.

İşimizin gerçekten zor olduğunu safcasına gözardı etmemek kaydıyla, karamsarlığa, demoralizasyona gerek olmadığını düşünüyorum. İki nedenle.

Birincisi, dünyanın bugünkü halinden çıkarı olanlar olduğuna göre, her mücadelede olduğu gibi, dünyayı değiştirme mücadelesinde de hesaba katılması gereken sadece bizim neler yaptığımız, ne durumda olduğumuz değil. Mücadelede iki taraf olduğuna göre, ne durumda olduğumuzu tartarken, başarı olasılığımızın ne olduğunu hesaplarken (ve moral bozukluğuna kapılmadan önce) karşı tarafın durumunu da düşünmek gerekir.

Karşı taraf, yani dünyanın bugünkü halinden çıkarı olanlar, başta Amerika ve İngiltere'deki kesimleri olmak üzere dünya egemen sınıfı, bugün 1968-75 döneminden beri olmadığı kadar zor durumda. Devrilmesine ramak kaldı demiyorum, yıkılmak üzere demiyorum, ama dünya çapında baktığımız zaman hem ideolojik hem ekonomik olarak (ve elbet askerî olarak) ciddi sorunlarla karşı karşıya. Tüm planları Irak'ta kumlara saplandı, Latin Amerika kazan gibi kayıyor, neoliberal politikaların inandırıcılığı ve dünya halkları tarafından kabul edilirliliği sifıra düştü, vs, vs. Bu genel tabloyu görmeyince, birkaç düzine CIA uçağının niye ciddi bir kriz yarattığını anlamak mümkün değil. Güçlü ve sorunsuz bir egemen sınıfın gülüp geçeceği sorunlar, bugün, genel durum sorunlu olduğu için, ciddi krizlere yol açıyor. Yani muhalefetin işini kolaylaştırıyor, başarı şansını yükseltiyor.

İkincisi, dünya egemen sınıfının yaşadığı sorunlar, henüz ciddi, örgütlü, kitlesel bir işçi sınıfı muhalefetiyle karşılaşmadan yaşıyor olduğu sorunlar. İşçi sınıfı her yerde direnmeye çalışıyor, ama sınıf mücadelesi hiçbir yerde 1968-75 yıllarının düzeyinde değil. Mücadeleler kısmî, yerel ve kısa süreli. Daha bu kadarıyla bile bu kadar zor duruma düşen egemen sınıf, işçi sınıfı sahneye çıktığı zaman ne durumda olacak?

Evet, işçi sınıfı sahneye çıkmayabilir, geç çıkabilir, çıktığı zaman yenilebilir. Bütün bunlar olabilir. Ama olmayabilir de. İşçi sınıfı silkinabilir, beş yıldır sürmekte olan uluslararası muhalefet hareketiyle güçlerini birleştirebilir, birlikte dünyanın tozunu atmaya başlayabilirler. O zaman kimin karamsar ve moralsiz olacağı çok açık.

Roni Margulies

Che'den Chavez'e:

Latin Amerika'da devrim ateşleri

Cengiz ALĞAN

Latin Amerika'nın neredeyse bütün ülkelerinde sosyal ve siyasal yeni dönüşümler yaşanıyor. Venezüella'da **Chavez** yoksulların desteğiyle ABD'ye kafa tutuyor ve darbelerle direniyor. Brezilya'da doğan **Topraksız İşçiler Hareketi** (MST) yoksullara bir tür komünal hayat biçimi sunuyor. Ekvador'da ayaklanmalarla başkanlar devriliyor. Arjantin'de

2001'de başlayan ayaklanmanın eseri olarak, şimdiki iktidar eski subayları yargılıyor. Bolivya'da su ve gazın özelleştirilmesine karşı ayaklanmalar yaşanıyor. Uruguay'da seçimleri tüm solun birleştiği **Geniş Cephe** kazanıyor... Ve bunlar her yerde, aşağıdan bir kitle hareketi sayesinde gerçekleşiyor.

Ancak, tüm bu ayaklanmalara rağmen, hiçbir Latin Amerika ülkesinde sosyal devrimler yaşanmıyor.

Latin Amerika deneyimleri bize iki olguyu aynı anda kanıtıyor:

- 1) Aşağıdan kitle hareketinin gücü ve önemi.
  - 2) Aşağıdan kitle hareketiyle siyasi iktidarın alınmaması halinde, yukarıdan reformların uzun vadeli olamayacağı.
- Bu iki olguyu daha iyi anlamak için tek tek ülkelerin deneyimlerini incelemek faydalı olabilir. 1970'li yıllar Latin Amerika işçi sınıfı ve solu için oldukça zorlu geçti. 1964'te

Brezilya, '73'te Uruguay ve Şili, '76'da Arjantin, '80'de Bolivya'da askeri darbeler yaşandı. Bu darbeler hem işçi sınıfı hareketine, hem sola çok ağır darbeler vurdu. Toparlanma kolay olmadı. 1980'lerde yeniden sivil yönetimlere geçilmeye başlandı. '90'larda işçi hareketi güçlenmeye, aynı zamanda Latin Amerika, IMF'nin yapısal uyum programlarıyla tanışmaya başladı. Son yıllarda ise eskisinden farklı, yepyeni gelişmeler var.

Ekvador

Son on yılda, sosyal adalet, ekonomik ve politik gelişim, artan işsizlik gibi sorunlara çözüm getiremeyen üç başkan devrildi. Son olarak, Mayıs ayı başında Kongre, ayaklanarak başkanlık sarayını basan halkın talebi doğrultusunda, emekli albay ve eski bir darbe lideri olan **Guitterez**'i görevden aldı. İki kişinin öldüğü gösterilerden sonra dile getirilen talep, Yüksek Mahkeme'yi lağveden **Guitterez**'in yargılanması.

Şu anda iktidarda **Guitterez**'in başkan yardımcısı **Palacio** bulunuyor. **Palacio**, eski başkanı uzun zamandır, ABD ve IMF'ye fazla yakın durmakla, sosyal adalet sorununa (halkın %65'i yoksulluk sınırı ve altında yaşıyor) gözlerini kapatmakla suçlanıyor.

'Ekvador'un Chavez'i' denilen **Guitterez** iktidara gelmez kendisini seçenlere ihanet etmiş ve neo liberal saldırının aracı olmuştu. Politikalarına karşı ayaklanmalara 'haydutlar' diyen başkanın bu söylemi de ters tepti. Halk bu sözü hakaret olarak algılamak bir yana sahiplendi ve 'Haydutlar Hareketi'ni oluşturdu. Tüm sol reformist gruplar muhalefette birleşti. Bunlardan en büyüğü, 1998 seçimlerinde %35 oy almış olan Halk Demokrasisi.

Bolivya'da kitle hareketi büyüyor

Haiti'den sonra Latin Amerika'nın en yoksul ülkesi olan Bolivya'da neo liberalizme karşı mücadelenin düzeyi oldukça yüksek. 2000 yılında su kaynaklarının özelleştirilerek bir ABD şirketine satılmasına karşı küçük çiftçiler, pazarcular, yerli halklar ve işçiler ayaklandı. Bu satış IMF ve DB'nin Latin Amerika politikalarının bir parçasıydı. Uyuşturucuyla mücadele adı altında koka üreticilerine saldırıldı (sonradan buradan **cocaleros hareketi** doğdu). Halbuki koka üretimi yasal. Bu küçük çiftçiler kalay madenlerinde çalışmaya zorlandı.

Su ve gazın özelleştirilmesi politikaları başkan **Losada**'ya (ABD ile ilişkilerinden dolayı halk ona El Gringo diyor) karşı çok yaygın bir muhalefet doğurdu.

2003'te aynı konularda yeni bir ayak-

lanma oldu. Genel grev ilan edildi, 500 bin kişi sokaklara döküldü, çatışmalarda dört kişi öldü. Bu ayaklanma sırasında yeni halk iktidarı organları oluşmaya başladı. Bir ay sonraki ayaklanmada çatışmalar büyüdü; bu kez 31 kişi öldürüldü. Hareketin liderliğini yerli örgütlerinden gelen **Quispe** ve **Cocaleros** hareketinin önderi **Eva Morales** (2007'deki seçimlerde başkan olacağına kesin gözüyle bakılıyor) yürütüyor.

Kendisini 'ulusal uzlaşmanın sesi' diye tanıtarak başa geçen **Mesa**'ya karşı da 2004'te gösteri ve grevler düzenlendi. **Mesa** petrol yasasını referanduma sunmak zorunda kaldı. **Mesa** halkın hilafına **BP** ve İspanyol **REPSOL** şirketlerine çeşitli sözler veriyor. Ama karşıdaki kitle hareketi her geçen gün büyüyor.

Arjantin

2001 yılında, kendiliğinden hareketlerin buluşmasıyla yaşanan büyük ayaklanma tüm dünya soluna umut olmuştu. Arjantin sık sık Türkiye ile karşılaştırılmış, "Türkiye Arjantin olur mu?" sorusu, egemen sınıflar tarafından korkuyla, solun bir kısmı tarafından umutla sorulmuştu.

O zamanki başkan **De la Rúa** işçi sınıfı ve küçük üreticilerin banka hesaplarına el koymak isteyince, en büyüğü **piqueteros** (işsizler) olan kendiliğinden hareketler sokağa döküldü (1996'da bir benzeri **Arnavutluk**'ta olmuş ve benzer gelişmeler yaşanmıştı). İki gün süren ayaklanma sonucu **De la Rúa** helikopterle ülkeden kaçmak zorunda kaldı. Yerine gelen başkanlar da fazla dayanamadılar. Arka arkaya devrilen başkanlar ve istikrarın sağlanması tam 18 ay sürdü. Ancak bu süre sonunda seçimler yapılabildi. Şimdi başta bulunan peronist **Kirchner** hükümeti, göstermelik de olsa bazı reformlara imza atmak ve hareketin talebiyle bazı subayları yargılamak zorunda kalıyor.

Latin Amerika'nın en büyük ekonomisi olan Brezilya'da da, neo liberal politikalara halkın tepkisi, **Lula da Silva'nın İşçi Partisi (PT)**'nin başını çektiği bir hükümeti işbaşına getirdi. Ancak, aradan geçen üç yıldan sonra bugün, Lula IMF politikalarına giderek daha fazla teslim oluyor.

2003 **Dünya Sosyal Forumu**'nda her yer PT bayrakları ve amblemleriyle doluydu. PT'nin sosyal hareketlerin sesi olduğu rahatlıkla söylenebilirdi. Ama Lula stadyumda kitlelere seslendiği konuşmasının ardından, aynı günlerde **Davos'ta** düzenlenen **Dünya Ekonomik Forumu**'na uçtu ve orada, **Bill Clinton**, **DB Başkanı** ve **George Soros** ile el sıkışırken fotoğraf çekildi. Bu durum Lula hükümetinin bir yol kavşağında olduğunu göstergesi olarak yorumlandı: neo liberal politikalarla uzlaşma arayışına girecek, ancak bunu, kendisini iktidara taşıyan yoksul kitlelere rağmen yapacaktı. Bir sonraki sosyal forum toplantılarında ise yuhalanıyordu Lula.

Partinin kuruluşu

Seçimlerde %68 oy alarak iktidara gelen Lula, işçi kökenli. Büyük bir sendikal hareketin liderliğinden geliyor. Zaten kitle tabanını da bu sayede kazandı. PT'nin kuruluşu büyük grevler ve kitle gösterilerinin olduğu bir döneme denk geliyor.

Partinin en önemli vurgusu açıklık ve çoğulculuktu. İçinde troçkistler ve sendikalistler de yer alıyor

Brezilya ve uzlaşma

ama hristiyan gruplar çok yaygın. Kuruluş manifestosunda parlamenter temsil çok önemli bir yer tutuyor. 1990 parti kongresi 'çoğulcu piya-sa sosyalizmi'ni benimsedi.

Mart 1990'da Brezilya, IMF'nin 'yapısal uyum' programlarıyla tanıştı. Sonuç devasa bir enflasyon (1994'e gelindiğinde %2.000), mily-onların bir anda yoksullaşması ve büyük bir işsizlik oldu. Eski bir marksist olan **Cardoso**'nun maliye bakanlığına getirilmesiyle, borca dayalı görece bir iyileşme yaşandı. Ancak 1997 **Asya Krizi**'yle, yatırımcılar kaçtı, ücretler donduruldu, işsizlik tekrar arttı. 1999'da en zengin %10'luk kesim gelirin %48'ini alırken, en yoksul %10 gelirin yalnızca %8'ine ulaşabiliyordu. Borçlanma bu dönemde arttı. İşsizlik %10'a ulaştı, asgari ücret 60 dolar da kaldı. Büyük şehirlerde şiddet arttı, satın alma gücü düştü, kamu hizmetleri özelleşti, topraksızlara vaadedilen topraklar verilmedi.

Böyle bir ortamda kitleler PT'ye büyük umutlar bağladı. Ancak, Lula'nın, daha iktidara gelmeden önceki kabine listesine bir göz atalım: **Merkez Bankası**'na eski DB başkanı ve milyoner

bir işadamı olan **Henrique Meirelles** getirildi. Ekonomi Bakanı ve Gelişme Bakanı da küresel kapitalizm projesine bağlı zenginlerden seçildi. Tarım Bakanı ülkede tarım ticareti yapan en güçlü insanlardan biri.

Lula'nın asgari ücreti 211 real'den 240 real'e çıkardığı doğru. Ama 2002 verileriyle bu rakamın 1.500 real olması

gerek. Kamu emekçileri sekiz yıldır zam alamazken, milletvekili maaşları %30 artarak, 6 bin real'den 8 bin real'e çıktı. Bürokratlarla emekçi halk arasında büyük bir gelir uçurumu var.

2002 yılında Amerikalılar **Serbest Ticaret Bölgesi**'ne (FTAA) karşı bir halk oylaması yapılması talebi vardı, ama Lula hükümeti buna

karşı çıktı. Halbuki FTAA'ya karşı çıkmak, küresel sermayenin ve neo liberalizmin politikalarına karşı çıkmak demektir.

Lula iktidara gelirken verdiği en temel sözü bile tutmadı. '**Sıfır açlık**' söylemini diline dolayan Lula, "**Her Brezilyalı günde üç öğün, mükellef bir yemek yiyecek**" diyordu. Şu anda 53 milyon insan yiyemiyor.

Topraksız İşçiler Hareketi, MST

Brezilya'da PT'ye destek veren önemli hareketlerden biri de **MST**. Toprak sahipleri yıllarca, askeri rejimlere dayanarak, topraksızları ucuz işgücü olarak kullandı. Bu insanlar daha sonra, Amazonlar'da işlemesi güç toprakları işgal etmeye başladılar. 1970'lerin ikinci yarısından itibaren bu işgaller direnişin temel biçimi haline geldi ve bütün ülkeye yayıldı.

23 eyalette örgütlü ulusal bir hareket MST. 250 binden fazla aileye ekilebilir toprak sağladı. Üretim ve ticaret alanında 400'den fazla derneği var. Tarım, et ve süt ürünleri alanında 49 kooperatife, 20 bin kişinin çalıştığı 96 işletmeye sahip. 450 civarında teknisyen ve sosyal

yardımcı uzmanı var. 1.200 okulunda 150 bin çocuk, 3.800 öğretmen tarafından eğitiliyor. 30 kadar radyo istasyonu var. PT'yi destekliyor ama bağımsız durmayı yeğliyorlar. İşsizleri ve topraksız işçileri kapsayan sendikalara da mesafeliler.

Bunlar elbette hiç de küçümsenmeyecek direniş başarıları. Ama MST'yi sosyalizmin nüveleri olarak görenler yanılıyor. Her şeyden önce, küresel pazar için üretim yapan bir yapının sosyalizmi kurması beklenebilir. Zaten onların da böyle bir iddiası yok. 250 bin aile önemli bir sayı. Ama Brezilya nüfusu 170 milyon. Yani MST nüfusun ancak 170'te birine yetiyor. Ayrıca toprak sahiplerinin %1'i hala, ekilebilir toprakların %50'sine sahip. Son olarak, Brezilya'nın dünya ticareti içindeki payı %1. Tüm ihracatının %23'ü de ABD'ye bağımlı. Bu durumda önerilen 'alternatif piyasa' (ulusal sermayelerin ittifakı), saldırgan küresel yayılmacılık karşısında ancak bir fantezi olarak kalır.

Lula zenginliğin kökten bir yeniden dağılımı programına sahip değil. Çünkü sınıf düşmanlarıyla ittifak halinde sınıf mücadelesi verilemez. Ama yine de kitle hareketiyle aşağıdan baskı yaratmayı sürdürmek gerek. Zaten verilen sözlerin yerine getirilmediğini gören ve muhalefete geçtiği için partiden atılan milletvekilleri PT'nin solunda, '**Sosyalizm ve Özgürlük Partisi**'ni kurdular. Brezilya'da sol bir muhalefetin büyüyeceği bir dönem yaklaşıyor.

Venezüella

Chavez'in Bolivarıcı devrimi!

Diğer Latin Amerika ülkelerinden daha ileri bir deneyim yaşanıyor bu ülkede. Ülkenin lideri **Hugo Chavez** Latin Amerika'nın yeni kahramanı olarak görülüyor.

Venezüella'da 1987'de, ucuz ulaşım gibi çok sıradan taleple başlayan bir öğrenci hareketi vardı. Hükümet 60 kişinin öldüğü çok ağır bir saldırıyla cevap verdi. Hareket geri çekildi. Yeni akımlar ortaya çıktı. Bunlar reformist partilere uzak, gerilla geleneğinden de farklı yeni hareketlerdi. 1989'da **Karakas**'taki bir ayaklanmanın ardından bunlara yeni yerel örgütlenmeler eklendi.

1990'ların ortalarına kadar ülkeden 300 milyar dolar tutarında bir sermaye kaçtı. Büyük sermayedarlar mali kurumları ve bankaları ele geçirdi. Ancak yatırıma değil, çeşitli finansal operasyonlara yöneldiler. Halk yoksullaştı ve sonunda binlerce kişinin öldüğü isyanlar yaşandı. Hareket geriye çekilirken ardından yeni bir akım bıraktı: eleştirel marksizm, özgürlük teolojisi, siyah hareketi, yerli hareketi, sosyal akımlar ve Bolivarıcı devrimcilerin bir araya geldiği çok geniş bir yelpaze. İktidardaki Chavez'in savunduğu **Bolivarıcı Devrim** 1992'de

Ayrıca Venezüella, dünyada petrol rezervleri ve üretimi açısından beşinci sırada. Yani Chavez, diğer Latin liderlerinin aksine, uygulamalarında kullanabileceği önemli bir gelire sahip

Chavez'in başarısız darbe girişimi sonrası yeniden ortaya atıldı. 1994'te cezaevinden çıkan albay Chavez, ordudaki yandaşlarına, sistem karşıtı ve popüler bir hareket önerdi.

2000 yılında başkan seçildiğinde, yukarıda anılan taban örgütlenmesi, bir işçi bölgesinde, tüm Venezüella'dan Hristiyan örgüt liderleri, siyah grupları, yerli hareketleri ve işçilerin katıldığı bir toplantı düzenledi. Hatta, popüler bir gerilla lideri olan **Douglas Bravo** da katılanlar arasındaydı. Toplantıda Chavez iktidarına karşı nasıl tutum alınacağı tartışıldı. Alınan karar, hükümeti daha ileri hamleler yapmaya zorlamaktı.

Başarılı adımlar atıldı. **Eğitim Kongresi** toplandı ve eğitimin demokratikleşmesi, öğrencinin

daha aktif rol alması, öğretmen rolünün geri plana çekilmesi sağlandı. Ancak, bakan değişince, bu süreç 'donduruldu'.

Sonrasında, "Devrimci olduğu varsayılan hükümetin yasal kurumları ve bürokrasisi çerçevesinde daha ileriye gidilemez" sonucuna varan **13 Nisan** adlı bir hareket doğdu. Bu grup taban örgütlenmesinin yayılıp genişletilmesini savunuyor.

Chavez ileri hamleler yaptı. Arjantin'e mali yardımda bulundu. Küba ile yaptığı anlaşmalar sonucu eğitim ve sağlığı parasız hale getirdi. Bölgesel bir petrol örgütü kurarak Latin halkların dayanışmasını sağlama gayreti içinde. Bu yaz yayına başlayan bir Latin TV projesi var. **Bolivarıcı Devrim**'in yayılması en önemli hedefi gibi görünüyor. **Troçki**'nin "**Süreklilik Devrim**" kitabını okuduğunu ve "ülkelerin sorunlarının ulusal çerçevede çözülemeyeceği" tespitini doğru bulduğunu söylüyor. **Dünya Sosyal Forumu** kapanış konuşmasında anti kapitalizm ve sosyalizmden sözetti.

Beş temel slogana sahip: 1) Anti emperyalist bir evreye giriyoruz.

2) Katılımcı demokrasi yoluyla halk iktidarını geliştireceğiz.

3) Ordu yerine halk ordusu kuracağız.

4) Devrim içinde devrim yapacağız.

5) Son vurguları ise anti kapitalizm ve sosyalizm.

Gecekondu bölgelerini mafyanın denetiminden çıkarıp mahalle komitelerine devretmek gibi uygulamalar halkın hayatında iyileşmeler yaratıyor ve kitle hareketinin kendine güvenini artırıyor.

Ancak Chavez hükümetinin içinde aşağıdan demokrasi projesine düşman unsurlar da var. Söylemi kendi iradesinden değil, aşağıdan kitle hareketinin basıncından kaynaklanıyor. Örneğin halk ordusu fikri sokakta üretilmiş bir sloganın sonucu. Ayrıca Venezüella, dünyada petrol rezervleri ve üretimi açısından beşinci sırada. Yani Chavez, diğer Latin liderlerin aksine, uygulamalarında kullanabileceği önemli bir gelire sahip. Sonuçta Chavez ordu bürokrasisinden gelen, darbe girişimcisi, eski bir subay. Yine de kitle hareketinin gücünü kanıtlayan iyi bir örnek Venezüella. Chavez ABD'nin düşman ilan ettiği tüm ülkelerle (örneğin bazı Ortadoğu ülkeleri) iyi ilişkiler geliştiriyor.

Ayaklanma ve devrim

Latin Amerika'da kapitalist sistemden bütünlüklü bir kopuştan değil, ancak, o da bazı ülkelerde, egemen sınıflar ve emperyalizmden kısmi bir kopuştan söz edilebilir. Özel mülkiyetin toptan devrilmesi diye bir durum söz konusu değil. Tüm Latin Amerika'da kitle hareketinin ateşi birtakım reformlarla söndürüldükten sonra, kapitalist sistemin gerekleri yerine getirilmeye başlanıyor.

Üstelik, küçük gruplar varolmakla birlikte, muhalefetin başını çekecek, geniş yığılımları arkasından sürükleyecek, kitlesel, radikal bir devrimci örgüt de, Latin Amerika'nın hiçbir ülkesinde yok.

Bütün bu etkenler yaşanan ayaklanmaların devrime gitmemesinin nedenleri. Ayaklanma devrim değil. Ama devrimlerin hazırlığı olabilir. Latin Amerika'da kitle eylemleri solu iktidara taşıyor, bu sol sağcılaşmaya başladığında onun daha solunu iktidara getiriyor. Tabanda kendi öz örgütlenmelerini yaratıyor. Çeşitli reformları kazanıyor. Bu reformlar, en alttakilerin hayatında önemli ilerlemeler sağlıyor. Liderlerini, politik alanda radikal tercihler yapmaya zorluyor. Örneğin Chavez'i petrolü devletleştirmeye ve ABD emperyalizmine kafa tutmaya zorluyor. Sol ve kitleler yepyeni deneyimler biriktiriyor. Başka bir dünyanın ipuçları yanında, o dünyanın nasıl kurulacağını ipuçları da keşfediliyor. Latin Amerika yoksullarına gereken şey, Türkiye'de bizim ihtiyaç duyduğumuz ile aynı şey: başka bir dünya isteyenlerin sesi olabilecek, kapsayıcı, kitlesel, radikal bir devrimci örgüt.

Kadına yönelik şiddet

İş yerinde tacize uğrayan kadının şiddete sessiz kalmaması, yetersiz de olsa yasal mevzuatın uygulanmasını talep etmesi çoğu zaman o işyerinde bir örgütlenme varsa mümkün olabilmektedir.

Nurdan DÜVENCI

Son yıllarda kadına yönelik şiddetin önlenmesi doğrultusunda başta Ceza Kanunu'nda olmak üzere pek çok yasal değişiklik gündeme geldi. En son Meclis'te Töre ve Namus Cinayetlerini Araştırma Komisyonu'nun oluşturulması, İçişleri Bakanlığı tarafından yayımlanan ve şiddet uygulayan aile bireyinin evden uzaklaştırılmasına ilişkin kanunun polis tarafından nasıl uygulanması gerektiğine dair genelgede olduğu gibi, kadına yönelik şiddetin önlenmesi iddiasıyla bir dizi adım atılıyor. Yasal süreçte yaşanan bu gelişmelerde AB uyum süreci önemli bir dinamik olmakla birlikte, şiddete karşı kadın hareketinin yıllardır verdiği mücadelenin de rolü bulunmaktadır.

Kadına yönelik şiddetin önlenmesi son yıllarda deyim yerindeyse bu kadar popüler hale gelmesine rağmen atılan adımlar sorunun büyüklüğü karşısında son derece yetersiz. Resmi bir araştırmaya göre evli erkeklerin %34'ü eşlerine fiziksel şiddet uyguladığını söylemişlerdir. Kadına yönelik şiddet şok edici boyutlarda varlığını devam ettiriyor.

Şiddetin önlenmesine ilişkin yasal değişikliklerin kağıt üzerinde kalmayıp değişim yaratabilmesi ancak yeterli kaynağın ayrılmasıyla mümkün olabilecektir. Öte yandan şiddetin olduğu her yerde her zaman buna ilişkin tutum alınmadan ciddi bir adımın atılması mümkün olamaz. Aksi takdirde yapılan yasal değişiklikler göz boyamaktan öte bir anlam taşımıyor.

Kadına yönelik şiddete karşı tutum almak evde, işte, okulda, yolda sadece kaba dayak ya da

laf atıldığı zaman değil şiddeti meşrulaştıran cinsiyetçi bir espiri karşısında da şiddeti kanıksamadan tutum almayı gerektiriyor.

Kadına yönelik şiddet hakkında daha fazla konuşmak, karşı çıkmak geerkiyor. Aynı zamanda somut talepler etrafında mücadele ederek örgütlenerek bu sorunda gerçek değişimin yaratılması mümkün olabilecektir. İş yerinde tacize uğrayan kadının şiddete sessiz kalmaması, yetersiz de olsa yasal mevzuatın uygulanmasını talep etmesi çoğu zaman o işyerinde bir örgütlenme varsa mümkün olabilmektedir.

Üstelik sadece sendikanın varlığı yeterli olmuyor. Var olan örgütlenmenin kadınları kapsaması yani, kadın erkek arasındaki cinsiyetçi iş bölümüne karşı çıkması, eşit işe eşit ücret, kreş açılması gibi taleplerinin bulunması, kadınların sendikal örgütlenme ve yönetiminde yer alabilmesi için kota, pozitif ayrımcılık gibi bir dizi yöntemlere sahip olması gerekir. Kadına yönelik ayrımcılığa ve şiddet karşı mücadele eden bir örgütlenme olmadıkça mağdur kadın eksik gedik de olsa var olan yasal hakların talep etmekte çoğu zaman zorlanmaktadır.

Örgütlenme elbette şiddete karşı çıkmak için olduğu kadar şiddetin önlenmesi için de olmazsa olmaz bir gereklilik. Kadına yönelik şiddete sıfır tolerans ilkesinin hayat bulması, ancak, kadın erkek birlikte mücadele etmesi ve mücadelenin kitleselleşmesi ve yaygınlaşmasıyla mümkün olabilecektir.

Geceleri sokaklarda rahatça yürüyebilmek için daha fazla sokak lambası, daha fazla sığınmaevi, daha fazla iş olanağı,

daha fazla kreş gibi bir dizi talep için kampanyalar düzenlemek mümkün. Tarihsel pek çok örneğin yanı sıra yakın zamanda Endonezya, Tayland, Kore, Kenya ve diğer bir çok ülkede cinsel taciz, eşit ücret, doğum ve emzirme hakları konusunda verilen mücadeleyle birlikte bu haklar kazanılmıştır.

Endonezya'da günde 12 saat, haftada yedi gün çalışılan, genelde ayakta durarak ve günde sadece iki kez tuvalet hakkının bulunduğu çalışma koşullarında regl sorunu sürekli gündeme getirildi. Patronların bu hakkı tanımamaktaki ısrarına rağmen regl izni talebi kadınlar kadar erkek sendikacılar tarafından da savunulmuş ve mücadele kazanımla sonuçlanmıştır.

Kökleri uzun yıllara dayalı olan şiddetin ortadan kalkması başka bir toplumsal sistemin yaratılmasıyla uzun dönemde mümkün olmakla birlikte kısa dönemde mücadeleyle değiştirilebilecek pek çok şey var.

Savaş karşıtı hareket sahip olduğu çeşitliliği, dünyanın birçok ülkesinde örgütlü olması ve kitleselliği ile birlikte işgalin gerçek yüzünü çok iyi teşhir etti. Bush ve ekibinin köşeye sıkışmasına neden oldu. Savaş karşıtı harekette olduğu gibi kadına yönelik şiddetin önlenmesi için ancak kitlesel mücadeleyle mümkün olacaktır.

Kadın konusunda yararlı bir-iki kitap:

1. *Kadınların Özgürlüğü ve Sınıf Mücadelesi*, Tony Cliff
2. *Kadın Özgürlüğünün Sorunları*, Evelyn Reed
3. *Küreselleşme ve Kadınlar*, Goretti Horgan,
4. *Kadınların Kurtuluşu ve Sosyalizm*, Chris Harman

Af Örgütünün verilerine göre şiddetin boyutları

- 15 - 40 yaş arası birçok kadının kanser, trafik kazaları ya da sıtma yerine toplumsal cinsiyet kökenli şiddet nedeniyle ölmekte ya da yaralanmaktadır
- Her 3 kadından 1'i yaşamı boyunca dövülmekte, cinsel ilişkiye zorlanmakta ya da taciz edilmektedir
- Kadın cinayet kurbanlarının yüzde 70'i erkek partnerleri tarafından öldürülmektedir
- Her yıl iki milyon kızın cinsel organlarının sünnet edilme riski bulunmaktadır.
- 1994'te Kadının Statüsü ve Sorunları Genel Müdürlüğü'nün, erkeklerin % 40'ının kadın ve kızları şiddetle "disipline etme"nin kabul edilebilir olduğuna inandığını ortaya koyan bulguları büyük bir tepki yaratmıştır.

- 1995'te başkent Ankara'daki gecekondualarda yaşayan kadınlar arasında yapılan bir araştırma, kadınların yüzde 97'sinin kocalarının saldırısına uğradığını ortaya koymuştur.
- Mor Çatı'nın 1990 ile 1996 yılları arasında 1.259 kadın arasında yürüttüğü bir araştırma, kadınların yüzde 88,2'sinin bir şiddet ortamında yaşadığını ve yüzde 68'inin kocaları tarafından dövüldüğünü göstermiştir.
- Ankara'da yapılan başka bir kadın araştırmasına göre, kadınların yüzde 64'ü kocalarından, yüzde 12'si ayrıldıkları kocalarından, yüzde 8'i birlikte yaşadığı erkeklerden ve yüzde 2'si de kocalarının ailesinden şiddet görmektedir.

Kimsenin namusu olmayacağız!

Kamer tarafından namus cinayetlerini önleme projesi kapsamında yapılan bir ankete katılanların yüzde 33'ü namusu 'eşi, kardeşi veya annesi' olarak algılamakta. Namussuzluk ise büyük oranda 'kadınların bekâretlerini kaybetmesi' olarak değerlendirilmekte. İnsan Hakları Örgütü'nün 22003'te yayınladığı rapora göre aile bireyleri tarafından öldürülen 77 kadından 40'ının töre cinayetine kurban gittiği tahmin edilmektedir. Gerçek sayıların bunun çok daha üstünde olduğunu söylemek mümkün.

Kadının cinselliğini kontrol etmeyi sağlayan ve bir tabu

olarak kabul edilen namus kavramı en ufak şüphe halinde bile kadınların yaşamlarının son bulmasına neden olabilmektedir. Kız arkadaşıyla sinemaya gittiği için, radyoda şarkı istediği için, eve geç geldiği için, evlilik dışı ilişkisi olduğu için namusun temizlenmesi gerekçesiyle kadınlar öldürülmektedir. Ayrımcılığın devamına, kadınların ezilmesine ve baskı altında tutulmasına neden olan şiddet namus cinayetlerinde olduğu gibi kadınların başta yaşam hakkı olmak üzere kadınların insan haklarının ihlaline neden olmaktadır.

Sosyalizm işçi sınıfının kendi eseridir

Şenol KARAKAŞ

Milyonlarca insan, küresel bir mücadele içinde. Kapitalizm her gün sorgulanıyor. Gezegen çapında birlikte örgütlenen eylemler, dev şirketleri, bu şirketlerin sözcüsü olan hükümetleri ve savaş politikalarını yerden yere vuruyor.

3 Aralık'ta 32 ülkede birden, küresel ısınmaya karşı eylemler gerçekleşti. Bir çok ülkede bu eylemler, petrol, enerji, ulaşım ve silah şirketlerini hedef aldılar. Eylemciler, küresel ısınmayla savaş arasındaki bağlantıyı kurmakla kalmadılar. Gezegenin ve yaşam türlerinin canına kasteden bütün gelişmelerin kapitalizme bağlantısını da ortaya serdiler. İstanbul'daki eylemde, "Bush petrol satıyor, dünya batıyor" sloganı sık sık atıldı.

Milyonlarca insan, sosyalistlerin daima savundukları politikalarla aynı politikalara sahipler. IMF'ye, savaşa karşı olmayan yok. Bush'a karşı olmayan yok.

Fakat bu politik atmosfer, insanların hızla sosyalizmin bayrağı altına toplanmasına, devrimci örgütlerde örgütlenmelerine neden olmuyor. Kapitalizm eleştirisi yoğun olsa da sosyalizm kapitalizme alternatif, onun yerini alması zorunlu ve gerekli bir dünya olarak algılanmıyor.

Kapitalizm ve sosyalizm

Aralarında gençlerin en büyük katılımı yer aldığı onbinlerce savaş karşıtının yürüdüğü kortejlerde, "Biz anti kapitalistiz" sloganı büyük bir coşkuyla atılsa da bu, insanların sosyalizmi hedeflediği anlamına gelmiyor. "Başka bir dünya mümkün!" diyenler, bu dünyadan, kapitalizmin her düzeydeki ilişkilerinden nefret ediyorlar ve bu sosyalist bir hareketin kitleleşmesi için müthiş bir fırsat. Ama tek başına yeterli değil.

"Anti kapitalist bilinç, geleneksel solun 1980'lerdeki yenilgiler nedeniyle ve Sovyet Bloğu'nun çökmesinin yarattığı kafa karışıklığı yüzünden zayıflamış olduğu bir ideolojik iklimde ortaya çıktı." Ve Seattle'da Dünya Ticaret Örgütü'nü durdurduğu eylemden, Kasım 1999'dan bugüne kadar anti kapitalist hareket çarpıcı bir dizi adım attı. Önce savaş karşıtı harekete ilham verdi. Ardından kitlesel direnişler içinde şekillenen yeni bir sol odağın şekillenmesine ve çok önemli bir dizi ülkede seçim zaferleri elde edilmesine yardımcı oldu.

Ama Sovyet Bloğu'nun çökmesinin yarattığı kafa karışıklığı içinde patlayan bir hareket olarak, sosyalist fikirlerle arasında her zaman bir

güvensizlik duygusu hakim oldu.

Ne yazık ki bu durumun sorumlusu antikapitalist hareketin aktivistleri değil, sosyalistler. Kapitalizmi çekemeyen bir terzi hassasiyetiyle her yönden eleştiren ve mantıksız bir sistem olduğunu kanıtlayan geniş, radikal ve eylem halindeki bir kuşak, sosyalist fikirlere yönelmiyorsa, sitem edilmesi gereken bu kuşak değildir.

Hareket içinde sosyalist bir anti kapitalizmin özgürlükçü, eşitlikçi ve demokratik tüm özellikleri kanıtlanmak zorunda.

İşçi sınıfının kendi eylemi

Sosyalizm, "öncü ve cesur" parti liderlerinin kafasından üreyen parlak fikirlerin ürünü olmayacak. Sosyalizm, lacivert takım elbiseli kravat takan parti liderlerinin eylemiyle olmayacak. Sosyalizm, akıllı politbüro-ların kararnameleleriyle kurulmayacak. Sosyalizm, hiyerarşik bir devlet iktidarı değildir. Sosyalizm tek partinin "komünizm adına" tüm bir devlet bürokrasisi üzerinde kurduğu tekelci hâkimiyet değildir. Sosyalizm, milli çıkarların dünyanın tüm ezilenlerinin çıkarlarının uğrunda feda edildiği yerel bir yönetim değildir. Sosyalizmde halklar baskı altına alınmaz. Kadınların, cinsel tercihlerin baskı altına alındığı bir sosyalizm olamaz. Sosyalizm zekâları kendilerinden menkul bazı insanların körü körüne izlendiği bir yönetim biçimi değildir.

Kısacası sosyalizm bir parti iktidarı değildir.

Devrimci marksistlerle, diğer her türden sosyalizm yorumu arasındaki temel fark sosyalizmin kimin eseri olacağı tartışmasında belirginleşir.

Sosyalizmi kendi partilerinin eylemi olarak görenlerle marksistler 1800'lü yılların ortalarında ayrıştılar. Sosyalizm, kalbi demokrasi olan bir gelenektir. Sadece sosyal bir devrimin ürünü olarak kurulabilir. Sosyal bir devrim, milyonlarca ama milyonlarca insanın kolektif eylemi olduğu için, milyonlarca ama milyonlarca insanın arzularının, sıkıntılarının, öfkelerinin ve düşlerinin harekete geçmesinin ürünü olduğu için, önceden planlanamaz.

Polonyalı devrimci Rosa Lüksemburg'un dediği gibi, kapitalizm yenilecekse, üretildiği yerde, işçilerin sömürü çarkına bağlandıkları işyerlerinde yenilmelidir.

Kapitalizmi başka bir yerde ve başka bir sınıfın yenmesi mümkün değildir. Kapitalizmi ancak işçi sınıfı, ancak işyerlerinde yenebilirse sosyal bir devrim gerçekleşebilir.

Kolektif olarak üreten, kolektif olarak yaşayan, kolektif eylem yeteneği olan ve kolektif zekası olan tek toplumsal güç, işçi sınıfıdır.

Bir kez mücadeleye başlayan işçiler, talepleri ne kadar basit olursa olsun, eylem içinde deneyim kazanarak kapitalizmi eleştirmeye başlar. İşçilerin her eylemi, sadece kapitalist sisteme

darbe vurmamakla kalmaz, kapitalist sisteme bir bütün olarak karşı çıkmanın potansiyellerini barındırır. Sosyalizm, işte bu eylemin, en basit taleplerle başlayan her eylemin içinde potansiyel olarak yer alır.

Mücadele eden işçiler, örgütlenmeye, daha yaygın ve daha kesin bir biçimde organize olmaya başlar. Mücadele genelleştiğinde, işçilerin kolektif örgütlenmesi de genelleşir. Ülke çapına yayılır.

Daha fazla ücret için greve başlayan işçiler, grevin kazanması için grev grupları kurar. Polisin saldırısına karşı barikatlar kurar. Grevler yaygınlaşıp ülke çapında örgütlenme ihtiyacı doğduğunda ulusal çapta komiteler oluşur. İşçi sınıfı kendiliğinden eyleme geçer ve eylem içinde, kendisini demokratik bir biçimde örgütler.

Marksizm ve işçi sınıfı

İşçi sınıfı, sanıldığına tersine, bir cahiller topluluğu değildir. Sadece birleşik eylemlere kitlesel güç katan bir kalabalık hiç değildir. İşçi sınıfı güçlü gelenekleri olan, tarihi yapan toplumsal güçtür.

1871 yılında, Avrupa'nın siyasal çalkantıları içinde Paris'te patlayan işçi isyanı, Karl Marks Komünist Parti Manifestosu'nu yazdığı için değil, Paris işçilerinin isyan etmekten başka bir şansı olmadığı için, kendiliğinden patlak verdi.

Marks gibi, Engels, Rosa Lüksemburg, Lenin ve Troçki gibi devrimciler işçi sınıfının mücadelelerinden dersler çıkarttılar. İşçilerin eylemlerini yorumladılar. İşçilerin yaşam koşullarını, siyasal mücadelelerini, bu mücadelelerin içine girerek değerlendirdiler. 1905 yılında Rusya'da işçiler kitle grevleriyle kocaman Çarlık aygıtını sarstıkları için, Rosa Lüksemburg ve Lenin ve Troçki, devrimin derslerini yazabildiler.

Rus işçileri 1905 yılında da, 1917 yılında da grev komitelerini kurarken, grev komitelerinden daha geniş kapsamlı siyasal taleplerle hareket eden işçi meclislerini kurarken, hiç kimseye sormadılar. Çünkü devrimler yapılmaz, olur.

Devrimci Marksizm, işçi sınıfının kapitalist sisteme karşı uluslar arası arenada verdiği mücadeleyi, genelleştirir, bu mücadelenin en önemli anlarından dersler çıkarır, bir sonraki dönemin mücadelesinde bu deneyimlerden yararlanmak için bir hafıza rolü oynar.

Çılgınca bir yöneticilik arzusu yoktur. Zira işçi sınıfının mücadele tarihini izleyenler bilir ki, işçi sınıfı yönetilemez.

Aşağıdan sosyalizm

1840'larda sosyalist düşünce akımı doğmaya başladı. İngiltere ve Fransa'da sanayi devrimi, toplumda yaygın değişim için bastırılan yeni bir toplumsal gücü ortaya çıkardı. Bu güç işçi sınıfıydı. Bu sınıf büyük fabrika ve işyerlerinde yoğunlaşmış, gittikçe artan ölçüde kolektif eyleme, grevlere, sendikalarda örgütlenmeye yö-nelen ücretli emekçilerden oluşuyordu.

1830 ve 1840 arasında endüstriyel işçi sınıfı Avrupa'da siyasetin şeklini değiştirdi. İşçi sınıfı eylemlerinin bu militanca yükselişi bazı radikal yazarları ve örgütçüleri etkiledi. İşçi sınıfının sosyalist düşüncesinin merkezine oturması Alman sosyalist Karl Marks'ın yazılarında ve örgütlenme çabasında gerçekleşti. Marks aşağıdan sosyalizm ilkesi üzerine tamamen yeni bir sosyalist dünya görüşü geliştirdi.

Marks Fransa'da işçilerin politik eylemlerini ve İngiltere'de sanayi devriminin gelişimini gördü. Bu deneyimlerden, sömürücü işveren ile sömürülen işçilere bölünmüş bir toplumda tam demokrasinin kurulamayacağı sonucuna vardı. Kapitalistler ekonomik iktidarı ellerinde tuttıkları sürece politik hayati da yürütmeye devam edeceklerdi. Gerçek demokrasi için toplumdaki sınıf ayrımını aşmak gerekiyordu. Ancak bundan sonra her birey toplumsal ve politik ilişkilere tamamen ve eşit olarak katılabilirdi.

Ütopiklerin tersine, Marks, sosyalizmin demokrasinin daha üst bir basamağını temsil ettiğini savundu. Demokrasiyi yadsıyan tüm sosyalist ve komünist görüşlere muhalefet etti. 1847'de şöyle yazdı: " Biz kişisel özgürlüğü yoketmek, dünyayı dev bir kısılaya veya işyerine çevirmek isteyen komünistlerden değil. Bazı komünistler vicdani bir rahatsızlık duymadan kişisel özgürlüğü reddediyor ve onu eksiksiz bir uyumun önünde engel olarak gördüklerinden dünyadan defetmek istiyorlar. Ama bizim eşitlik kazanmak için özgürlükten vazgeçmeye niyetimiz yok. Başka hiçbir toplumda özgürlüğün komünal mülkiyete dayalı bir toplumdaki kadar garanti altında olacağına inanmıyoruz".

Sosyalizm yeni bir özgürlük toplumunu temsil ettiğine göre, bu toplum insanların kendilerini özgürleştirdikleri bir süreç içinde kurulmalıydı. Kitlelerin koşullarını değiştirmeleri için Marks kitlelerin kendilerini kurtarmak-/özgüleştirmek zorunda olduklarını savundu. Özgürlük çalışan insanlar için ele geçirilip onlara verilemezdi. Sosyalizm ancak ezilenlerin kitlesel demokratik eylemi ile gerçekleşebilirdi.

Kendi öz eylemi ile kurtuluş ilkesini -sosyalizmin ancak işçi sınıfının kendi örgütlenmesi ve harekete geçmesi ile kurulabileceğini- sosyalizmin temeli haline getiren ilk düşünür Marks'tı. Birinci. Enternasyonal'in he-defler bildirisinde yazdığı gibi "işçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır."

Demokratik ve kolektif bir toplum mümkün olan en geniş politik demokrasi üstünde kurulabilirdi. İşçi sınıfı mevcut devlet aygıtına el koyup onu kendi amaçları için kullanamazdı, işçi demokrasisi ve işçi iktidarını güvenceye almak için tamamen yeni bir devlet biçimi yaratmak zorundaydı. Düzenli ordunun kaldırılması, parasız ve eşit eğitim, oy hakkı, temsilcileri geri çağırma hakkı ve temsilcilerin ücretlerinin sınırlanması demokratik işçi devletinin temel unsurlarıydı.

Aşağıdan Sosyalizm broşüründen

RESİM

Picasso sergisi

Guernica

Savaşın ve dehşetin resmi

Pablo Picasso'nun 1937'de yaptığı Guernica tablosu savaşın vahşetini gösteren en önemli resim. Belki Goya'nın "Savaşın Felaketleri" tablosu da ondan sonra savaşı teşhir eden ikinci önemdeki resim olarak kabul edilebilir.

Guernica neden hala bu denli önemli bir resim ve neden savaşa karşı çok etkileyici fotoğraflardan bile daha etkili.

26 Nisan 1937'de Alman Condor Birliği'ne bağlı savaş uçakları Bask şehri Guernica'yı bombaladılar. İspanya Cumhuriyeti'ne karşı ayaklanan ve İspanya İç Savaşı'nı başlatan General Franco'nun emrindeydiler.

Guernica şehrinin askeri olarak bir önemi yoktu ancak Bask ülkesi bağımsızlık isteği ile katolik ve muhafazakar bir İspanya kurmak isteyen faşistler için bir tehditti.

Bombardıman 3.5 saat sürdü ve geriye yıkılmış, tahrip olmuş bir kent bıraktı. Çok sayıda ölü ve yaralı vardı.

İspanya Hükümeti'nin isteği ile Picasso bombardımandan bir hafta sonra resmi yapmaya başladı. Resim İspanya'nın Paris'teki Dünya Fuarı'nda ki İspanya pavyonuna konulacaktı.

Resmin ismi tarihi Bask şehrinin imha edilmesini anlatıyordu ama resimde zamanı gösteren hiçbir şey yoktu. Merkezindeki bütün figürler parçalanmış, kırılmış objelerdi. Sanki resmin sesis vardı ya da daha doğrusu sessiz çılgınlarla doluydu. Çerçevenin ortasında ki at ve kadın sessiz çılgınlık atıyordu.

Picasso'nun en çok bilinen eseri: Guernica

Resimde birçok vücut olmasına rağmen bunlar bütünlüklerini kaybetmişti. Eller, bacaklar ya da ağızlar dağılmış bir biçimde birbirlerinin üzerindeydi. Eğilip bükülmüşlerdi ve işlevlerini kaybetmişlerdi. Geriye kalan sadece bir acı hissiydi.

Guernica modern sanatın amblemi olan bir resim ama aynı zamanda çok da klasik. Merkezindeki imaj mitolojik bir at, bir boğa, kalın bir kılıç ve en sol uçta Madonna ve kucağındaki çocuktur.

Bütün bunlar modern sanatın sözcükleri değil fakat insan deneyimleri üzerine evrensel şeyler söyleyebileceğini bilen bir sanatın dilidir.

Bütün bunlar uzun yıllar Picasso'nun çalışmalarında kullandığı dilin temelini oluşturur.

Boğa defalarca kullanılır, belki bazıları onu İspanya'nın simgesi olarak görür ama o aslında erkek cinsinin cinsel gücünün simgesidir.

Guernica'da boğa uzağa doğru bakmaktadır. Resimde acıdan ve dehşetten eğilip, bükülmemiş tek

yüzdür. Ama o aynı zamanda savaşın insanlara neler yaptığını, bir annenin sevgisini, kahramanlığı, herşeyi görmeyen (ya da görmeyecek olan) tek gözdür.

Boğa başka türlü bir ölüme gitmektedir. Moral olarak içi boşalmakta, ifadesiz bir hale gelmektedir.

Guernica'nın bir başka ilginç yanı siyah beyaz olmasıdır. Merkezdeki at öyle bir biçimde işlenmiştir ki sanki gazete haberi gibidir. Picasso ve Kubisler kağıdı tuvale yapıştırırlar.

Bu dar renk seçimi, siyah beyazlık, resme sanki tuvale değil de mermere işlenmiş gibi bir süreklilik, ebediyet vermekte.

Faşistlerin bombardımanından sonra Guernica

Galiba bütün bunlar, ses ya da derin sessizlik, gürültü, acı bu çalışmanın bu denli bilinir, bu denli takdir edilir olmasını sağlıyor. Belki de bütün bunlar bu çalışmayı her zaman değer verilecek bir resim haline getiriyor.

Sonunda bütün ününe rağmen bu resim Guernica ya da İspanya İç Savaşı'nı anlatan doğrudan politik bir resim değil. O acının, donmuş havanın resmi. Belki de bu nedenle fotoğraftan daha etkili çünkü o bize savaşın nasıl olduğunu ya da nasıl başlayıp bittiğini anlatmıyor. Guernica bize bir anda, bombardımanın başladığı anda insani olan herşeyin nasıl imha olduğunu anlatıyor.

Dün İspanya'da Guernica'da olanlar defalarca tekrarlandı. En son Irak'ta ABD bombardımanında, ardından Felluce'de yaşandı.

Guernica sadece Guernica katliamının değil, savaşın yıkıp tahrip ettiği her yerdeki acının, dehşetin, insanlık dışı durumun resmidir.

Mehmet Ali BULUT

Picasso İstanbul'da

Ünlü ressam Picasso'nun resimleri İstanbul'da sergileniyor. Belki de en ünlü resmi olan Guernica'yı resim sanatı ile ilgilenmeyenlerin dahi bildiği Picasso'nun bu ünlü eseri de İstanbul'a geldi.

Emirgan'daki Sakıp Sabancı Müzesi'nde sergilenen Picasso eserleri 135 adet. Yani oldukça çok resim var sergide. Ne var ki bu resimlerle Picasso'nun sanatının hangi evrimlerden geçtiğini, nasıl şekillendiğini anlamak pek mümkün değil.

Sergide yer alan eserlerin 116'sı Picasso ailesinin açtığı müzeden geliyor ve bir kısmı daha önce sergilenmemiş eserler. Bu açıdan serginin bir

ilginçliği var ama gene de "Picasso Türkiye'de" dendiğinde insan Picasso resminin bütün evrelerinin gelişimini görmek istiyor.

Basın da sergi çok övülüyor. Herşeye rağmen olumlu bir gelişme olduğu açık ama Türk basını Picasso'nun resmi üzerine değil de aşk hayatı üzerine ve daha çok da Sabancı Ailesi'nin ne büyük fedakarlıklarla bu resimleri İstanbul'a getirdiğini yazmayı tercih ediyor.

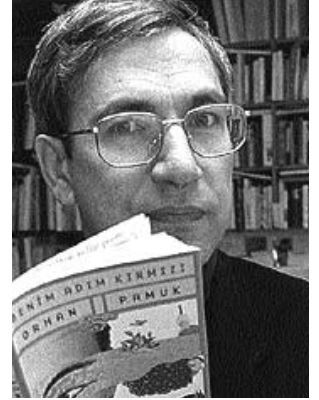
Resim sanatına çok ilginç olmasa da gidip görmeye çalışın. Gerçek Guernica'yı görmek önemli. Ancak para vereceğinizi unutmayın.

Picasso İstanbul'da Sakıp Sabancı Müzesi, Emirgan

KİTAP

Orhan Pamuk Türk yurtseverlere rağmen ünlü

Kimileri ve en başta da yurtsever "solcular" Orhan Pamuk'un edebi yönünü tartışırsunlar Orhan Pamuk'un Türkiye'de bugüne kadar toplam 800 bin, Türkiye dışında ise 1.2 milyon sattığı açıklandı. Bu arada Pamuk'un Kar kitabı Amerika'nın önem-

li gazetelerinden New York Times'ın kitap eki Book Review tarafından 2004'ün en iyi 10 kitabından birisi olarak seçildi. Kar 22 dile çevrilirken yazarın diğer bir kitabı, Benim Adım Kırmızı 34 dile çevrildi.

FİLM

Lord of War

Silah ticaretinin filmi

Hollywood'da açıkça solcu bir hava var. Andrew Niccol'un Savaş Tanrısı filmi bu yeni havanın ürünlerinden birisi.

Nicolas Cage, Bridget Moynohan ve Jared Leto'nun baş rollerini oynadığı film uluslararası silah kaçakçılığını anlatıyor. Hem de sanki bir dokümanter gibi ve oldukça çarpıcı bir biçimde.

Silah kaçakçısı Yuri Ukrayna'dan Yahudi olduklarını söyleyerek ABD'ye gelmiş bir ailenin büyük oğlu. Silah kaçakçılığına küçük çapla başlıyor ve giderek işleri büyütüyor. O her zaman küçük silahlar alıp satıyor. Bir yerde

kalaşnikovun en önemli kitle imha silahlarından birisi olduğu söyleniyor.

"Benimki namuslu bir iş" diyor silah kaçakçısı. "Evet insan öldürüyor ama sigara ve otomobiller de insan öldürüyor. Onları niye suçlamıyoruz?" diye de ekliyor.

Dünya da bugün 550 milyon civarında küçük silah var. Yani her 12 kişiden birisi silahlı. İnsanlar silahkendilerini korumak için aldıklarını söylüyorlar ama silahsız 11 kişiden birisi silahsız bir kişiden kendisini nasıl kurtaracağı belli değil.

Dünyanın en büyük silah satıcıları ABD, Rusya, Çin, Fransa ve İngiltere. Bu beş ülke aynı zamanda BM Güvenlik Konseyi'nin daimi üyeleri. En büyük silah satıcılarının dünya güvenliğini koruduklarını düşünmek elbette ki çok çelişkili.

Yusuf DENİZ

Kendi portresi

Savaşçı heykeli

sosyalist işçi kitap kulübü

Sosyalist İşçi okurları her ay bir kitabı tartışıyorlar. Bu ay tartışılacak olan kitap Sosyalist İşçi'nin geçen sayısında tanıtılan Dünya Benimdir adlı kitap. İsteyen herkes Kitap Kulübü toplantılarına katılabilir.

10 Aralık, Cumartesi saat: 17.00-19.00 KARAKEDİ

Karakedi İstiklal Caddesi, Büyükparmakapı Sk, Hayat Apt. 4. Kat

Genel-İş'ten eylem

DİSK Genel-İş Sendikası 1 Aralık'ta Kadıköy Belediyesi önünde yaptığı açıklama ile toplu iş sözleşmelerindeki hak ihlallerine dikkat çekti.

"DİSK Genel-İş Sendikası 1 No'lu Şube", pankartının açıldığı eylemde konuşan DİSK Genel-İş İstanbul 3 No'lu Bölge Şube Başkanı Veysel Demir, hak gasplarının her geçen gün arttığını söyleyerek buna karşı hep birlikte mücadele edilmesi gerektiğini vurguladı.

DİSK Genel-İş Sendikası 1 No'lu Şube Başkanı Yunus Denizci ise kamu hizmeti vermekle görevli belediyelerin taşeronlaştırmaya izin vermemesini istedi.

Taşeronlaşma uygulamalarında ortaya çıkan en büyük olumsuzluğun taşeron şirket işçilerinin sosyal güvenlik ve sendikal haklarının çok ağır bir biçimde ihlal edilmesi olduğunu söyleyen Denizci, sendikalara üye olan taşeron şirket işçilerinin işveren tarafından derhal işten atıldığını belirtti. Son olarak, Kadıköy Belediyesi temizlik işleri müdürlüğü ile çalışmakta olan Altaş temizlik şirketinde çalışan 13 işçinin sendikaya üye oldukları için işten atıldıklarını söyleyen Denizci, işçilerin derhal geri alınmasını istedi.

Yaklaşık 400 kişinin katıldığı açıklama, "Taşerona değil, işçiye bütçe", "Sosyal haklarımızı gasp edilemez" sloganları ile sona erdi.

Enerji-Sen Kuruldu

Uzunca süredir devam eden çalışmaların üzerinden kamu çalışanlarını, işçileri ve taşeron işçilerini birlikte örgütlemeyi hedefleyen ENERJİ-SEN (Elektrik, Gaz, Su, Baraj Çalışanları Sendikası) 1 Aralık 2005 tarihinde Kurucular Kurulu tarafından Valiliğe yapılan bildirimle resmi kişiliğine kavuştu.

Başvuruya KESK İstanbul Şubeler Platformu adına Ali Ekiz, DİSK Basın-İş Genel Başkanı Kamil Kartal ile Sine-Sen ve Dev Sağlık-İş üyeleri de katılarak destek oldu.

Malatya'da sorumlu kim ?

Malatya'ya 7 bin den fazla insan ishal salgını nedeniyle hastanelere başvurdu. Hastanelere başvurmayan ancak hasta olanların sayısının 30 bine yaklaştığı tahmin ediliyor. Eczacılar odası başkanının açıklamasına göre son 1 ayda toplam 30 bine yakın ishal ilacı satılmış. İçme suyundan kaynaklanan salgının yanı sıra, yine içme suyundan kaynaklı Tifo ve Hepatit vakaları da görülmeye başlandı.

Malatya İnönü üniversitesi rektörüne göre bundan 3 ay önce suda koli basiline rastlandığını bildirmiş, ancak hiç bir önlem alınmamış.

İlk İshal vakaları görülmeye başlayınca bir basın açıklaması ile durumu duyuran rektöre göre, eğer basın açıklaması yapılmaya idi bütün olanlar örtbas edilmeye çalışılacaktı.

Malatya belediye Başkanı H. Cemal Akın ise salgın başladıktan sonra yaptığı basın açıklamasında suyun

içilebilir olduğunu söylemiş ve kameralar önünde su içmişti. Akın'ın eşi de şu an tifo başlangıcı teşhisiyle tedavi görüyor.

Belediye Başkanı olaylar büyünce belediyede görevli dört kişiyi açığa aldı.

Salgın başladıktan sonra şehirde içme suyunun tüketilmesini engellemek için gerekli olan çağrı ancak 9 gün sonra yapıldı. Sağlık bakanlığı sudaki koli basili yüzünden hastaneye başvuranların sayısı 2 bine

ulaşana kadar çağrıyla yapılmadı. Şu an 7 bin olan vakanın daha artması beklenir. Çünkü belki de bir kaç aydır Malatya halkı koli basilli su tüketiyor.

Şırnak ta da son 10 günde 100 e yakın insan ishal nedeniyle hastanelere başvurdu.

Halk önlem olarak şehir şebeke suyunu tüketmiyor. Dağlardan gelen kaynak sularını kullanmaya çalışıyor.

SES (Sağlık Emekçileri Sendikası) Malatya

Belediyesi hakkında suç duyurusunda bulunacağını açıkladı.

Yetkili mercilere de bir hastalık afet vb durumlarında kamera karşısına geçip aslında bir şey yok babında hava atmak devlet politikası haline gelmiş durumda. Çernobil sonrasında da benzer bir durum yaşanmıştı.

Kitlesel ölümlerin yaşanması için ille de deprem veya savaş olması gerekmiyor.

Bu kadar insanın hastalanmasından Sağlık Bakanlığı ve Belediye sorumlu. Aylar öncesinden uyarıldıkları halde önlem almadıkları için şimdi binlerce insan hasta, bir çoğunun hayatı tehlikede.

Olayın sorumlusu olarak ise birkaç belediye çalışanı açığa alınıyor. Oysa Sağlık bakanının ve Belediye Başkanı'nun istifası veya görevden el çektilmesi gerekirdi.

Melih TANIL

"Emekçiye değil, çetelere barikat"

Bugün, Eğitim-Sen'in büyük eğitimci yürüyüşü adını verdiği eyleme gittik. Şehir dışından gelenlerin Ankara girişinde durdurulması üzerine; Güven-park'ta bulunan sendikaların yanına gittik. Yaşanan kısa bir arbedenin ardından, polis zaten sayısı 300-400 olan grubun bir bölümünü çembere aldı. Kısa süreli arbedelerde haberlerde izlediğiniz üzere birkaç kişi yaralandı.

Arkadaşlarımızdan bir kısmı da en önde bulunmanın sonucu olarak, arbedede cop ve tekmelere maruz kaldılar. Ardından, sürekli itişmelerin olduğu ve içerideki çemberin dışında ayrıca bütün bir park ablukaya alındı. Akşam saatlerine doğru, Ziya Gökalp Caddesine gidildi ve cadde trafiğe kesilerek bir oturma eyle-

mi gerçekleştirildi. Yaklaşık 1.000 kişiyle gerçekleştirilen eylem yarın saatdevam etmek üzere bitirildi.

Haber ajansları eylemde yaklaşık 4.000 polisin olduğunu söylüyorlar. Şu kadarını söyleyeyim; ilk kez bir eylemde robokoplar, çevik kuvvet, toplum polisi, trafik polisi ve yekek giydirilmiş sivil polislerden oluşan bir müdahale gücü gördüm.

Belli ki, hükümetin bu kez paçaları gerçekten tuttu ve yaptıkları açıklamalar da gösteriyor ki bu eylemi yaptırmamak konusunda ısrarcılar. Elbette ısrarlarının altında burjuva devletin muhalefete öfkesi yatıyor da, bence asıl neden bu değil.

Asıl neden, eylemde sık sık atılan "Emekçiye değil, çetelere barikat" sloganının

politik içeriği yatıyor. İnanılmaz derece dağınık örgütlenmiş, (en azından Ankara'da) bir çok sendikaların dahi haberinin olmadığı bir eylem, yaklaşık 1.0.000 kişiye gelecekti. Üstelik bu eylemin soyut "İnsanca yaşam" hattından çok eylem çağrısında da "Diğer yandan ülkemizde, 1996 yılında Susurluk'ta yaşanan kamyon kazasında ortaya çıkan kirlilikler, bugün de Şemdinli'de bir başka biçimde kendini ele vermiştir" sözleriyle değinilen devletin kirliliklerini hedef alan bir hatta gerçekleşeceği çok açıktı. Şemdinli olaylarından sonra işçi sınıfının sokağa ilk adımı olarak Eğitim-Sen'in eylemi böyle bir politik zeminde engellenmeye çalışıldı.

Ersin

Sekterliğin verdiği zararlar

Sekterlik her yerde ve her harekete zarar veriyor. Şimdiye kadar sürekli olarak hareketin değil kendi örgütlerinin çıkarını her şeyin önüne çıkaran sol örgütlerden şikayet ediyorduk. 3 Aralık sürecinde bir başka sekter tutuma daha şahit olduk.

3 Aralık eylem kararı bilindiği gibi uluslararası hareketi n kararı ve biz de Türkiye'de aldığımız tutumla bu uluslararası karara güç vererek katıldık.

Amaç, aynen savaş karşıtı harekette olduğu gibi mümkün olan en büyük kalabalığı harekete geçirmek. Öte yandan 3

Aralık eylemleri iklim konusundaki ilk kitlesel eylem olacak.

Eylemin nedeni ise Kanada'nın Montreal kentindeki Kyoto Anlaşması ile bağlantılı toplantı. Bu nedenle ortak talep Kyoto Anlaşması'nun bütün ülkelerce ama en başta ABD tarafından imzalanması.

Uluslararası eylem kararını alanlar da, Türkiye'de bu inisiyatifi başlatanlar da Kyoto'nun yetersizliğini biliyor. Ve zaten kimse bu eylemle küresel ısınmanın önüne geçilebileceğini düşünmüyor.

Ama sekterler iş başında.

Ankara'da Ekoloji Kollektifi ve Meteoroloji ve Çevre Mühendisleri Odaları "Kyoto'yu İmzala" talebinin yetersizliğini tartışmaya başladılar ve tüm süreci bu sekter tartışmaları ile doldurdular. Sonrada çekildiler!

Aynı şeyi savaş karşıtı harekette de yaşamıştık. Kimileri "savaşa hayır" demeyi yeterli bulmuyor, ille de "empreyalist savaşa hayır" denmesini istiyordu.

O zaman onların üstesinden geldik ve hareketin önü açıldı. Bugün de bunların üstesinden gelecek ve hareketin önünü açacağız.

Ada DEMİR

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığılmsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cin-

sel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz.

Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapita-listidir.

-Sosyalistler bu ülkelerde işçi sınıfının iktidardaki bürokratik egemen sınıfa karşı mücadelesini destekler.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığılmsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır.

-Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

DSİP BÜROLARI

● Ankara

Mithatpaşa Cd. No: 34/F, Kat: 4, No: 23 - Kızılay
0535 - 514 11 73

● Kadıköy

Nail Bey Sk. İbrahim Ağaoğlu İşhanı, No: 9-11, Kat: 3 - Bahariye - Kadıköy
0536 - 637 81 99

● Beyoğlu

İstiklal Cd. Büyükparmakkapı Sk. Hayat Apt. Kat: 4 - Beyoğlu
0536 - 259 73 64

● İzmir

3. Beyler, Yaparsoy İşhanı, No: 31, Kat: 4, No: 403, Konak
0537 - 624 49 08

● Akhisar: 0544 - 515 62 59

● Bursa: 0535 - 422 39 65

● Denizli: 0543 - 476 27 88

● İzmit: 0537 - 940 58 95

● Karabük: 0533 - 772 54 93

● Kütahya: 0544 - 515 62 59

Ayrıntılı bilgi için: 0536 - 335 10 19

ISSN 1300-4026 ■ Uluslararası Tanıtım ve Yayıncılık Ltd. Şti.

■ Sahibi: Özden Dönmez ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:

Volkan Akyıldırım ■ Adres: İstiklal Cad.,Büyükparmakkapı

Sok., 8/10, Beyoğlu/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası

■ Yerel süreli yayın, iki haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

sosyalistisci@gmail.com

KESK - DİSK - Türk Tabipler Birliği - TMMOB ile birlikte yürüyoruz

17 Aralık'ta Ankara'dayız

Dört önemli emek örgütü 17 Aralık'ta Ankara'ya yürüyor.

Hedef AKP hükümetinin neo liberal güdülerle düzenlediği 2005-2006 bütçesini protesto etmek. Ankara'da onbinlerce emekçi, "halk için bütçe" sloganlarını atacak.

Kuşkusuz emek örgütlerinin tek hedefi bu değil. Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Türk Tabipler Birliği (TTB) ve Türkiye Mimar ve Mühendis Odaları Birliği TMMOB Ankara'ya sadece emekçilerin bütçeyle ilgili taleplerini iletmek için değil, çete ilişkilerini sorgulamak, demokrasinin sınırlarını genişletmek için de gidiyor.

Şemdinli'de bir kez daha yakayı ele veren kontrgerilla ilişkileri, sadece Kürt halkının sorunu

değil. İşçilerin, emekçilerin ortak sorunu. Çeteleri kollayan bir hükümet, ekmek ve demokrasi taleplerine de saldırmaya devam eder.

Emek örgütleri, kamu personel rejim yasa

tasarisına karşı da yürüyecek. Milyonlarca kamu emekçisinin iş koşullarını kökten değiştirmeyi ve emekçilerin kazanılmış haklarını ellerinden almayı hedefleyen bu tasarıya karşı çıkmak çok önemli.

Emek örgütleri, aynı zamanda sendikal hak ve özgürlükler için de yürüyor.

Geçen hafta Ankara'da polislin şiddet dolu saldırısına maruz kalan Eğitim-Sen eylemi, sendikal özgürlükler için verilen mücadelenin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gösterdi. Şimdi, tüm güçlerin, tüm emek örgütlerinin birleşik mücadelesinin zamanıdır.

Türk-İş'in de, Hak-İş'in de, öğrencilerin, işsizlerin, savaş karşıtlarının, durumdan rahatsız olan tüm kesimlerin emek örgütlerinin yanında olma günüdür.

Talepler:

- Halk için bütçe
- Demokrasi. Çete devletine son!
- Kamu personel rejim yasasına hayır!
- Özelleştirmelere hayır!